

ΟΡΘΟΔΟΞΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ

Τό στερέωμα, τῶν ἐπί σοί πεπιοθῶτων, στερέωσον Κύριε
τήν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, ἦν ἐκτήσω, τῷ τιμίῳ σου αἵματι.

+π. Ν. Μ.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

Ο οικουμενισμός είναι ένα κίνημα παγκόσμιο του Διεθνούς Σιωνισμού και σκοπό έχει την πολιτική και θρησκευτική κατάκτηση της οικουμένης.

Στον οικουμενισμό επιφανειακά κυριαρχεί το σύνθημα της ειρήνης, που λαχταρούν όλοι. Κυριαρχεί το σύνθημα της ενότητας, που το θέλουν οι πάντες.

Μιλούν ακόμη περισσότερο για αγάπη και ποιός δεν τη θέλει την αγάπη! Αλλά η αγάπη του οικουμενισμού δεν είναι αληθινή χριστιανική. Δεν ξεκινά από τον πόνο για τον άνθρωπο, όπως εδίδαξε ο Χριστός, αλλά από μίσος, υποκρισία, ψέμα, υποταγή των πάντων.

Γι' αυτό βλέπουμε την όξυνση, την καλλιέργεια διαφορών, διενέξεων και μίσους, διπλωματική δραστηριότητα για την καταβράθρωση και εξαφάνιση των μικρών και αδυνάτων κρατών.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ;

Είναι κίνηση δια την ένωση των αιρετικών ομολογιών της Δύσεως με την Ορθόδοξη Εκκλησία και εν συνεχεία δια την ένωση όλων των θρησκειών. Τελικός όμως σκοπός η εξαφάνιση της Ορθοδοξίας, που κατέχει την Αλήθειαν, και η αντικατάστασή της με τη λατρεία του Σατανά!

Για τον οικουμενισμό δεν υπάρχει προσωπικός Θεός. Τίποτε δεν πιστεύει αλλά και τίποτε δεν απορρίπτει ο οικουμενισμός. Δεν υπάρχουν θρησκείες και πατρίδες για τον οικουμενισμό, σύνθημά του: «Κάτω τα σύνορα!!».

Ο οικουμενισμός είναι κίνημα με σκοπόν την υποταγή της ανθρωπότητας κάτω από μια παγκόσμια κυβέρνηση και την ένωση όλων των θρησκειών, ώστε να εξαφανισθεί ο Χριστιανισμός, να εξαφανισθεί η σώζουσα Ορθόδοξη πίστη και να λατρεύεται στο τέλος αντί του αληθινού Θεού, ο Σατανάς.

WHAT IS ECUMENISM

Ecumenism is a worldwide movement of International Zionism. Its aim is global political and religious control.

Superficially the slogan of peace prevails, which everybody desires, but also unity which everybody wishes for.

Furthermore, they talk about love, and who doesn't want love! However, the love of ecumenism is not the Christian love. The source of this love is not the compassion for man, as taught by Christ. Its source is hatred, hypocrisy, falsehood, submission of everything.

Therefore, we see aggravation, cultivation of differences, conflict and hatred. We also see diplomatic activity working towards bringing down and dissolving the small and weak nations.

WHAT IS RELIGIOUS ECUMENISM?

It is the movement for the unification of the heretical western Christian denominations with the Orthodox Church, and then the unification of all religions. The ultimate goal is the disappearance of Orthodoxy which has the Truth, and its replacement with the worship of Satan!

There is no personal God in ecumenism. Ecumenism does not believe in anything but at the same time it does not reject anything. Religions and countries do not exist for ecumenism with a motto: "Down with the borders!!"

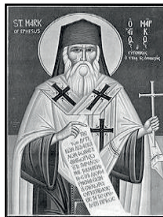
Ecumenism is a movement with the aim to subject humanity under one world government. It also aims at uniting all religions with the intention to cause the disappearance of Christianity; to cause the disappearance of the preserved living Orthodox faith, so that Satan will be worshipped instead of the real God.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΑΠΙΚΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ;

Ο παπισμός έδωσε το Χριστό από αρχηγό της Εκκλησίας και στη θέση Του ύψωσε τον πάπα. Έκαμε τον πάπα κυρίαρχο της Εκκλησίας. Περίορισε το Χριστό εις τον ουρανό.

Ο παπισμός διέστρεψε τη διδασκαλία του Χριστού και εδημιούργησε έναν κοσμικό Χριστιανισμό. Την Εκκλησία την έκαμε από «ΣΩΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥ», ένα κοσμικό σωματείο!

Γι' αυτό, ο Άγιος ΜΑΡΚΟΣ Ο ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ λέγει:
«Τάς τών Δυτικῶν διδασκάλων φωνάς, οὔτε ἀναγνωρίζω, οὔτε παραδέχομαι . . . ΦΕΥΓΕΤΕ οὔν αὐτούς (τούς παπικούς) ἀδελφοί Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, καί τήν πρός αὐτούς κοινωνία ἡ οἱ γάρ τοιοῦτοι (οἱ παπικοί) ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, μετασηματιζόμενοι εἰς Ἄποστόλους Χριστοῦ. Καί οὐ θαυμαστόν ἡ αὐτός γάρ ὁ σατανάς μετασηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός».

Επίσης ο Άγιος ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ λέγει:
«Τόν Πάπα νά καταράσθε, διότι αὐτός θά εἶναι ἡ αἰτία ... ».

Και ο Άγιος ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ λέγει:
«Οἱ πάπαι ἁμαρτάνουσι καί κολάζονται μέχρι τῆς Β' Παρουσίας, ἴσως καί αἰωνίως διά τά πρός τήν Ἑλληνική Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία κακά καί τάς ψευδενώσεις καί τάς ἀσεβεῖς καί ἀντιχριστιανικάς διδασκαλίας των».

Αλήθεια τι σχέση υπάρχει μεταξύ φωτός και σκότους, αλήθειας και ψεύδους;

**Ορθόδοξοι γεννηθήκαμε,
Ορθόδοξοι να ζήσουμε,
Και Ορθόδοξοι να πεθάνουμε
Σύνθημά μας :**

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ!

WHAT IS PAPAL ECUMENISM?

Papism displaced Christ from His position as the head of the Church and elevated the pope in Christ's position. Papism placed the pope as the lord of the Church and confined Christ to heaven.

Papism distorted the teaching of Christ and created a secular Christianity. It transformed the Church from "THE BODY OF CHRIST" into a worldly organisation!

Thus Saint MARK OF EPHESUS the EUGENIKOS says: "I do not recognise or accept the voices of the western teachers... flee from them and from communion with them (the papists) Orthodox Christian brothers; for they (the papists) are false apostles, deceitful workers, transforming themselves into the Apostles of Christ. And no marvel, for Satan himself is transformed into an angel of light."

Also Saint KOSMAS THE AITOLIAN says: "You should curse the pope because he will be the cause ..."

And Saint Nektarios says:
"The popes sin and are damned until the Second Coming, and possibly eternally due to their evil actions towards the Greek Orthodox Church and their false unions and their impious and anti-Christian teachings".

Really, is there any relationship between light and darkness, truth and lie?

**We were born Orthodox,
We are to live as Orthodox,
And we will die as Orthodox,
Our stance:**

ORTHODOXY or DEATH!

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ;

Ο προτεσταντισμός απαγοητευμένος από τον παπισμό, έφυγε από τον παπισμό. Δεν επέστρεψε όμως στη ΜΙΑ , ΑΓΙΑ , ΚΑΘΟΛΙΚΗ και ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ , στην Ορθόδοξη Εκκλησία , (η παπική Εκκλησία λέγεται καθολική, χωρίς να είναι καθολική, μόνο η Ορθόδοξη Εκκλησία λέγεται και είναι καθολική) αλλά έπεσε ο προτεσταντισμός σε άλλη πλάνη χειρότερη, στον ορθολογισμό. Έτσι έφτιαξε μιαν αμαρτωλή «θεολογία» η οποία δεν καθοδηγεί τον άνθρωπο στη σωτηρία αλλά χρησιμεύει για την επιτυχία κοσμικών επιδιώξεων.

Ο προτεσταντισμός δεν ασχολείται με το τι λέγει και τι παραγγέλλει ο Θεός για τη λύτρωση και σωτηρία του ανθρώπου, αλλά τι σκέπτεται ο άνθρωπος για το Θεό!

Και στις δύο αυτές αιρέσεις, παπισμό και προτεσταντισμό , τη θέση του Θεού την καταλαμβάνει ο άνθρωπος. Τη σοφία του Θεού την αντικαθιστά η ανθρώπινη σοφία.

Σύνθημα: *Μακριά από τον παπισμό, μακριά και από τον προτεσταντισμό.*

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ;

Ο σκοπός του διεθνούς Σιωνισμού είναι να επικρατήσει μια μέρα ολοκλήρου της οικουμένης πολιτικώς και θρησκευτικώς. Δε δέχεται τον Ιησού Χριστό ΣΩΤΗΡΑ και ΛΥΤΡΩΤΗ, αλλά περιμένουν άλλο Μεσσία, τον ερχόμενο Αντίχριστο.

Ο Σιωνισμός εργάζεται μέσω διαφόρων οργανώσεων, όπως τη Μασωνία, το Χιλιασμό (Μάρτυρες του Ιεχωβά), την Υ.Μ.Σ.Α., το ROTARY κ.τ.λ. Σίγουρα ο οικουμενισμός δεν είναι ένα σχέδιο ενώσεως αλλά ένα σχέδιο εξοντώσεως. Είναι μια φοβερή και τρομερή παγίδα θανάτου. Είναι ένα σκοτεινό σχέδιο αφανισμού της Χριστιανικής πίστης, της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας.

WHAT IS PROTESTANT ECUMENISM?

Disappointed from papism Protestantism withdrew from papism. However, it did not return to the ONE, HOLY, CATHOLIC and APOSTOLIC CHURCH, the Orthodox Church. (The papal Church is called catholic but it is not catholic; only the Orthodox Church is, and is called catholic.) Protestantism fell into rationalism which is an even worse delusion. It therefore formed a sinful "theology" which is helpful for the achievement of success in the world but does not lead man to salvation.

Protestantism is not concerned with what God says about the freedom and salvation of man. It is rather occupied with what man thinks of God!

In both of these heresies, papism and protestantism, man takes God's position. Human wisdom replaces God's wisdom.

Message: *Keep away from both papism and protestantism.*

WHAT IS THE ZIONIST ECUMENISM?

International Zionism aims at being in control of global politics and religion. It does not accept Jesus Christ as the SAVIOUR and the REDEEMER. Instead, they are expecting another Messiah who is the coming Antichrist.

Zionism operates through various organisations such as the Freemasons, the Chiliasts (Jehovah's witnesses), Υ.Μ.Σ.Α., and ROTARY etc. It is definite that ecumenism is not a plan of unification but a plan of extermination. It is a dreadful and a terrible death trap. It is a dark plot for the destruction of the Christian faith, our Orthodox Church.

THE DUTY OF THE ORTHODOX

The Orthodox Christians all over the world should oppose the unification plans of the evil intended ecumenism, with courage.

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Όλοι οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί της γης, είναι ανάγκη ν' αντισταθούμε γενναίως στα ενωτικά σχέδια του κακώς εννοουμένου οικουμενισμού.

Έχουμε ταχθεί όλοι από το Θεό, ακοίμητοι φρουροί και σκοποί άγρυπνοι για τη φύλαξη της Αληθείας, την οποία έφερε στον κόσμο ο Θεός.

Ο κάθε πιστός Ορθόδοξος, είναι και ένας φρουρός της Ορθοδόξης Πίστεως και δεν πρέπει να την αφήσουμε να την πάρουν από τα χέρια μας οι εχθροί του Χριστού.

Πρέπει να πιστεύσουμε όλοι μας, ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν είναι μία από τις πολλές Εκκλησίες, αλλά είναι Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ, η πραγματική και μοναδική του Χριστού Εκκλησία.

*«Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων,
Αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων,
Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ορθοδόξων,
Αὕτη ἡ πίστις τὴν οἰκουμένην ἐστήριξεν».*

+ π. Ν. Μ.

ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΟΜΑΝΙΑ

Μποζοβίτη Σταύρου,
θεολόγου-συγγραφέως

Κάποτε το φίδι δάγκωσε την Εύα. Το δηλητήριο διεπέρασε την ψυχή της αστραπιαία. Έπειτα και το σώμα της. Το ίδιο και του Αδάμ. Ο θάνατος της ψυχής (δηλαδή ο χωρισμός της από την πηγή της ζωής, το Θεό) ήταν ακαριαίος. Του σώματος ακολούθησε αργότερα.

Η αμαρτία – πύρινο αστροπελέκι - έσχισε μονομιάς το σύμπαν. Το σατανικό δηλητήριο μόλυνε τα πάντα. Θόλωσε τη σκέψη του ανθρώπου, βύθισε το πνεύμα του σε πυκνό σκοτάδι, έστρεψε τις επιθυμίες του στα παρερχόμενα του κόσμου τούτου, τον έσυρε στη λάσπη των ακάθαρτων παθών, βύθισε το σώμα στο βρωμερό βούρκο των ηδονών.

All of us have been positioned by God as vigilant protectors and alert guards in safeguarding the Truth which God brought into the world.

Every faithful Orthodox is a guard of the Orthodox Faith. We should not let the enemies of Christ take our faith away from us.

We must all believe that the Orthodox Church is not just one of the many churches, but **IT IS THE CHURCH**, the **genuine and only Church of Christ**.

*“This is the faith of the Apostles,
This is the faith of the Fathers,
This is the faith of the Orthodox,
This is the faith which has established
The Universe”.*

+ Fr. N. M.

PAN-RELIGIOUS MANIA

By Stavros Bozovitis
(theologian and writer)

Once upon a time, the serpent bit Eve. Its venom penetrated her soul like lightning. Consequently, it penetrated her body. The same occurred to Adam. The death of the soul (in other words, its separation from God the source of life) was momentary. The death of the body followed later.

Sin – a fiery thunderbolt – tore apart the universe instantly. The satanic venom polluted everything. It clouded man's thinking, it plunged his spirit into a dense darkness, it turned his desires towards the ephemeral things of this world, it dragged his spirit through the mud of unclean passions, it submerged his body into the filthy sludge of the pleasures.

Στη διάρκεια των αιώνων που ακολούθησαν το φθονερό φίδι δεν έπαψε να χύνει και νέο δηλητήριο στις γενιές των ανθρώπων. Όπως παραπλάνησε τον Αδάμ και την Εύα έτσι με παρόμοιους ύπουλους τρόπους απεμάκρυνε τους απογόνους τους από το Δημιουργό τους στρέφοντας τους προς ανύπαρκτους ψευδοθεούς.

Εκεί όμως που ξέσπασε με λυσσασμένη μανία ήταν ο ευλογημένος λαός του Θεού, ο Ισραήλ. Το φίδι, θυμωμένο και αδίστακτο, παρακινούσε με μύριους δόλιους τρόπους το λαό του Θεού να πάψει τον απόλυτο διαχωρισμό του από τα άλλα έθνη και να γίνει πιο «κοινωνικός». Να αναγνωρίσει ότι δεν είναι ο μόνος φορέας της αληθινής πίστεως και να τιμήσει με σεβασμό και λατρεία και τους «θεούς» των ειδωλολατρών. Να παραβιάσει δηλαδή την ξεκάθαρη εντολή του Θεού που ζητούσε από το λαό Του να αποφεύγει την ανάμειξή του με άλλους λαούς, για να μη νοθευτεί η αλήθεια της πίστεως του, αλήθεια την οποία του είχαν παραδώσει οι Γενάρχες και Πατέρες του, οι μεγάλοι Πατριάρχες Αβραάμ, Ισαάκ και Ιακώβ.

Κι είναι αλήθεια ότι πολλές φορές το πέτυχε. Οι Εβραίοι πρόδωσαν την αγάπη Του και «έμιγησαν έν τοις ἔθνεσι καί ἔμαθον τά ἔργα αὐτῶν καί ἐδούλευσαν τοῖς γλυπτοῖς αὐτῶν, καί ἐγενήθη αὐτοῖς εἰς σκάνδαλον καί ἔθυσαν τοὺς υἱοὺς αὐτῶν καί τὰς θυγατέρας αὐτῶν τοῖς δαιμονίοις». (Ψαλμ. ρε' 35-37)

Σε εκείνες τις κρίσιμες περιστάσεις οι θεόσταλτοι Προφῆτες, διαγγελεῖς του θελήματος του Θεού, ὕψωναν τη φωνή τους με πάθος και κατηγορούσαν τον αχάριστο λαό ως πόρνο και μοιχό. Πόρνο και μοιχό, διότι διαρκώς εγκατέλειπε τον αληθινό Θεό και προσκυνούσε τα είδωλα των άλλων λαών. Ενώ ο Θεός τον είχε εκλέξει κατά κάποιο τρόπο ως σύζυγό Του, εκείνος πρόδιδε τη συζυγική πίστη και συνήπτε μοιχικές σχέσεις με τους δαιμονικούς «θεούς» των πλανεμένων λαών.

Κάποτε η προγονική κατάρα που βάραινε πάνω στο γένος των ανθρώπων αναιρέθηκε. Το καταπιεστικό έγγραφο της καταδίκης σκίστηκε

During the course of the succeeding centuries, the envious serpent continued to pour fresh venom into the generations of men which followed. Just as he seduced Adam and Eve, so too, with similar underhanded means, he distanced their descendants from their Creator turning them towards non-existent false gods.

However, the serpent's most enraged assault was against God's chosen people, Israel. The serpent, enraged and unhesitant, using a myriad of deceitful means, drove God's people to put a stop to their absolute differentiation from other nations and to become more "social". It led them to accept that they were not the only bearers of the true faith and to honour the "deities" of paganism with reverence and worship. In other words, to violate God's very clear commandment which was asking His people to avoid mixing with other nations, so that the truth of their faith be spared corruption; a truth which was handed down to them by their Fathers and Ancestors, the great Patriarchs Abraham, Isaac and Jacob.

It is indeed true that on many occasions the serpent succeeded. The Jews betrayed His Love and "mixed with other nations and learned their deeds; and they sculpted their idols, and within them was born scandal; and they exposed their sons and their daughters to the demons". (Psalms 106: 35-37)

In those critical situations the divinely sent Prophets, Messengers of the Will of God, raised their voices with passion and accused the ungrateful Jewish population of prostitution and adultery, because it constantly abandoned the True God and worshipped the idols of other people. Even though God had chosen the Jewish people as His spouse, in a way they betrayed the matrimonial fidelity and engaged in adulterous relations with the demonic "gods" of misled people.

At some point though, the primordial curse which weighed heavily upon the human

πάνω στο Γολγοθά. Το μαύρο φίδι δέχτηκε καίριο χτύπημα στο κεφάλι. Ωστόσο δεν έπαυσε να επιβουλεύεται το πλάσμα του Θεού. Του παραχωρήθηκε να μπει και στο νέο παράδεισο, την Εκκλησία. Και εδώ έσπειρε ζιζάνια δημιούργησε πανσπερμία αιρέσεων, πάντα με το σκοπό: να απομακρύνει τον άνθρωπο από το Δημιουργό του, την πηγή της ζωής και της ευτυχίας.

Σήμερα μετά από τόσες χιλιετίες και αναρίθμητες γενιές ανθρώπων, το σατανικό φίδι σέρνεται και πάλι προδοτικά μέσα στην Εκκλησία και σφυρίζει σαγηνευτικά και ύπουλα τον ίδιο δολερό του σκοπό. Το φαρμακερό του τραγούδι χαϊδεύει τα αυτιά των Ορθοδόξων Χριστιανών, επαναλαμβάνοντας σε όλους τους ήχους και με τις γλυκές μελωδίες το ίδιο πανάρχαιο ψέμα: «Μην είστε απόλυτοι! Όλοι οι άνθρωποι παιδιά του ίδιου Θεού είναι. Και οι θρησκείες τους δεν είναι παρά διαφορετικοί δρόμοι που οδηγούν στον ίδιο Θεό». «Στο τέλος όλων των δρόμων», λένε τα όργανά του, «δεν υπάρχει ούτε Χριστός, ούτε Μωάμεθ, ούτε Βούδδας αλλά μόνο ο Άρρητος»!

Οι ιδέες αυτές αρχικά διαδόθηκαν στο δυτικό κόσμο από τους γκουρού του ινδουισμού. Έλεγε π.χ. πριν πάνω από έναν αιώνα ο Σουάμι Βιβεκάναντα στην Αμερική που είχε πάει: «Αν μια θρησκεία είναι αληθινή, τότε και όλες οι άλλες είναι αληθινές... Εμείς οι ινδουϊστές όχι απλώς ανεχόμαστε, αλλά ενωνόμαστε με κάθε θρησκεία, προσευχόμενοι στο τζαμί του Μωαμεθανού, λατρεύοντας μπροστά στη φωτιά του Ζωροάστρη και γονατίζοντας στο Σταυρό του Χριστιανού». Σήμερα η ιδέα αυτή έχει διεισδύσει επικίνδυνα μέσα σε όλο το Χριστιανικό κόσμο.

Και είναι αλήθεια πως το σαγηνευτικό τραγούδι του σατανικού φιδιού ακούγεται πλέον ευχάριστα από πλήθη Ορθοδόξων, μάλιστα από ηγέτες τους. Και είναι συχνές οι συναντήσεις, οι ενέργειες, οι εκδηλώσεις με τις οποίες προπαγανδίζεται και προωθείται η σατανική ιδέα. Ήδη οι πρώτοι ναοί της τερατώδους ψευδοθρησκείας έχουν δημιουργηθεί. Στη Γερμανία, στην καρδιά του Βερολίνου, στην

species was revoked. The oppressive document of condemnation was torn on Golgotha. The black serpent sustained a fatal blow to the head. Nevertheless, it never ceased plotting against the creature of God. It was permitted for him to enter the new paradise, the Church. Even in the Church he sowed disputes, creating a myriad of heresies, with the same purpose always: to distance man from his Creator, who is the source of life and happiness.

Today, after thousands of years and countless generations of people, the satanic serpent crawls treacherously within the Church and sings bewitchingly and slyly his unchanged fraudulent objective. The ears of the Orthodox Christians are caressed by his venomous song which repeats in all tones and with the sweetest melodies the same ancient lie: "Don't be absolute! All people are the children of God. Their religions are nothing more than different paths which lead to the same God. "At the end of all paths", declare his advocates, "there is no Christ, no Mohammed, no Buddha but only the Ineffable"!

Such ideas were initially passed down to the western world by the gurus of Hinduism. For example, over a century ago during a visit to America, Suami Vivekananda said that "If one religion is true, then all the others are also true... We, hindus, not only accept, but also unite with every religion, praying in the mosque of the Muslim, worshipping in front of the fire of the Zoroastrian and kneeling before the Cross of the Christian". Today, this idea has dangerously seeped into the entire Christian world.

It is indeed true that the enticing song of the satanic serpent is heard with pleasure by masses of Orthodox Christians, even by their leaders. There are frequent meetings, actions and functions through which this satanic idea is promoted. Already, the first temples of this monstrous pseudo religion have been created. In Germany, in the heart of Berlin, in the district of Petriplatz, a temple is being built in

περιοχή Petriplatz, ετοιμάζεται ναός στον οποίο οι Χριστιανοί, οι Μουσουλμάνοι και οι Εβραίοι θα μπορούν να προσεύχονται μαζί. Πρόκειται για τον «Οίκο του Ενός», όπως έχει ονομαστεί, και θα αποτελεί μία εκκλησία, μία συναγωγή και έναν τζαμί μέσα στο ίδιο κτίριο. Τα αρχιτεκτονικά σχέδια έχουν εγκριθεί και σύντομα ο βέβηλος ναός θα είναι έτοιμος. Ραβίνοι, ιμάμηδες και πάστορες δηλώνουν ενθουσιασμένοι από το πρωτοποριακό εγχείρημα. Δυστυχώς κάτι ανάλογο έχει σχεδιαστεί και για τον υπό ανέγερση Ορθόδοξο ναό του Αγίου Νικολάου που έχει καταστραφεί μαζί με τους δίδυμους πύργους στο λεγόμενο «σημείο μηδέν» της Νέας Υόρκης. Οι αμερικανικές αρχές δεν έδιναν άδεια να ξανακτιστεί, παρά μόνο υπό τον όρο ότι στο κτίριο θα υπάρχουν χώροι προσευχής και για άλλες θρησκείες.

Έτσι με το πρόσχημα της αγάπης προδίδεται η αλήθεια. Ο Χριστός γίνεται ένας από τους πολλούς «σωτήρες». Η αποστολοπαράδοτη παρακαταθήκη «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία» (Πραξ. δ' 12) ότι ο μόνος αληθινός Θεός και Σωτήρας του κόσμου είναι ο Χριστός, καταπατείται και ευτελίζεται αδιάντροπα. Η αυστηρή αποστολική παραγγελία «τίς δέ κοινωνία φωτί πρὸς σκότος; Τίς δέ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ;» (Β' Κορ, στ' 14,15) (ποια επικοινωνία υπάρχει ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι; Και ποια συμφωνία μπορεί να γίνει μεταξύ του Χριστού και του σατανά;) παραβιάζεται εν ψυχρώ. Νέα προδοσία συντελείται στον πανάγιο χώρο της αμωμήτου πίστεως.

Και το καίριο, το αδυσώπητο ερώτημα είναι τούτο: Οι πρωτοστατούντες σ' αυτές τις κινήσεις ηγέτες της Εκκλησίας δεν προβληματίζονται καθόλου; Δεν βάζουν κάποιο ερωτηματικό στις αντιλήψεις τους; Δεν συλλογίζονται ότι και η «ενδοχριστιανική» και η «πανθρησκευτική» ενότητα που προωθούν μπορεί να ετοιμάζει το έδαφος για τη μεγάλη απάτη των αιώνων, την ψευδένωση των καιρών της αποστασίας και του Αντιχρίστου;

Πού στηρίζουν τον εκστατικό ενθουσιασμό τους; Τα ολοφάνερα «σημεία των καιρών» δεν τα βλέπουν; Δεν αντιλαμβάνονται ότι ο κόσμος μας

which Christians, Muslims and Jews will be able to pray together. The "Home of the One", as it has been named, will constitute a church, a synagogue and a mosque within the same building. The architectural plans have been approved and soon the impious temple will be ready. Rabbi, Imams and Pastors declare their enthusiasm concerning the pioneering undertaking. Unfortunately, something similar has been planned for the Orthodox Church of St Nicholas, which is under construction, after its destruction along with the Twin Towers at "Ground Zero" in New York. The American authorities would not approve the construction of the church except under the condition that the building would also provide prayer rooms for other religions.

In this way, the truth is betrayed under the pretence of love. Christ becomes one of many "saviours". The apostolic heritage "*no other name under heaven given among men by which we must be saved*", (Acts 4:12) that the only true God and Saviour of the world is Christ, is stepped all over and it is degraded impudently. The strict apostolic order: "*what communication can there be between light and darkness? And what accord has Christ with Belial?*" (B' Cor. 6:14-15) is violated cold-bloodedly. A new betrayal is taking place in the ever holy space of the blameless faith.

The vital and inevitable question is as follows: Don't the leaders of the Church who have a primary role in these movements see any problem in this? Do they not question their views? Do they not consider that the "endo-Christian" and "pan-religious" unity which they promote might prepare the way for the greatest illusion of all centuries, the pseudo-unity of the era of apostasy and the Antichrist?

Where do they base their ecstatic enthusiasm? Do they not see the "signs of the times"? Do they not understand that our world is being driven towards totalitarianism with one world government and one world religion? What

οδηγείται σε ολοκληρωτισμό με μία παγκόσμια κυβέρνηση και μία παγκόσμια θρησκεία; Τι πρέπει να συμβεί για να συνέλθουν;

Ανεξάρτητα όμως από τη στάση των άλλων όποιοι κι αν είναι αυτοί, ορθώνεται μπροστά μας, μπροστά στα μάτια μας, των Ορθοδόξων πιστών, η ώρα του χρέους. Τι θα κάνουμε; Ίσως κάποια στιγμή τα πράγματα οδηγηθούν πέρα από κάθε ανεκτό όριο. Σε εκείνη την κρίσιμη καμπή πόσοι από μας είμαστε αποφασισμένοι να μείνουμε πιστοί και αμετακίνητοι; Ίσως χαρακτηριστούμε μισαλλόδοξοι, φανατικοί, εχθροί του κοινού καλού και της τάξεως. Ίσως δεχθούμε ύβρεις, ειρωνείες, αφορισμούς, αναθέματα....

Σ' αυτή την πειρασμική ώρα θα αποκτήσουν καίρια για μας σημασία τα λόγια του μεγάλου Ρώσου ποιητή Πούσκιν: «Στον αιώνα της αθλιότητας, παντού σ' όλες τις τάξεις, ο άνθρωπος είναι τύραννος, δεσμώτης ή προδότης».

Ναι! Μόνο αυτές οι τρεις επιλογές υπάρχουν. Ή τύραννοι με τους τυράννους ή δεσμώτες στη φυλακή, ή προδότες της αλήθειας του Χριστού μας. Λοιπόν, ας πούμε 'ναι' στα δεσμά και στο θάνατο για να μείνουμε ενωμένοι με τη ζωή, το Χριστό, το Α και το Ω του σύμπαντος κόσμου.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

«ΜΕΓΑΛΗ ΕΣΤΑΙ Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΤΟΥΤΟΥ,
Η ΕΣΧΑΤΗ ΥΠΕΡ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ».

Ποιος είναι άραγε ο οίκος με τη ΜΕΓΑΛΗ ΔΟΞΑ, που λέγει ο προφήτης; Είναι η ΕΚΚΛΗΣΙΑ του Θεού και η Εκκλησία του Θεού είναι η Ορθόδοξη Εκκλησία «ήν ο Χριστός έκτίσατο τῷ τιμίῳ Αὐτοῦ αἵματι». Αυτή είναι η ιερά ΚΙΒΩΤΟΣ μέσα εις την οποία διεφυλάχθει ο Θησαυρός της αμωμήτου ημών πίστεως με διωγμούς και αίμα αγίων Μαρτύρων, με διδαχές και σκληρές ασκήσεις Ιεραρχών, οσίων Πατέρων και Αναχωρητών.

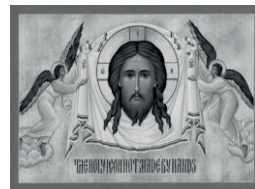
Αυτήν την αγιασμένην ΚΙΒΩΤΟ δεν έπαυσαν να

needs to happen in order for them to come to their senses?

Irrespective of the stance of others, whoever they may be, before our very eyes, the eyes of the Orthodox faithful, looms the hour of our reckoning. What shall we do? Perhaps at some point of time things will be driven beyond every acceptable limit. At that critical turning point how many of us will decisively remain faithful and firm in our faith? Perhaps we will be characterised as intolerant, fanatical, enemies of the common good and order. Perhaps we will endure insults, sarcasm, excommunication, curses...

In this hour of temptation, the words of the great Russian poet Pushkin will acquire contemporary significance for us: "In the age of wretchedness, man across all classes, is a tyrant, a prisoner or a traitor".

Yes! Only these three options are available. Either tyrants with the tyrants, or prisoners in jail, or the traitors of the Truth of Christ. Therefore, let us say 'yes' to the bonds and to death, so that we can remain united with life, with Christ, the Alpha and the Omega of the whole world.

WHAT IS ORTHODOXY

THE GLORY OF THIS LATTER TEMPLE SHALL BE
GREATER THAN THE FORMER

Which would the temple with the GREAT GLORY be, which the prophet speaks about? It is the CHURCH of God and the Church of God is the Orthodox Church, "which Christ built with his most holy blood". This is the HOLY ARK within which the Treasure of our blameless faith was safeguarded through persecutions and the blood of the Holy Martyrs, with teachings and tough ascetic struggles of

την κτυπούν, από καταβολής Χριστιανισμού, τα λυσσασμένα κύματα της κακοδοξίας και αποστασίας, θέλοντας να την καταποντίσουν. Όμως ο Κύριος την φυλάττει και δεν θα την αφήσει να καταποντιστεί εις τον αιώνα.

Αδελφοί και πατέρες, εμείς που έχουμε καταφύγει μέσα εις αυτήν, ας μη χάνουμε την ελπίδα μας προς το φιλάνθρωπο Κύριο, ο οποίος μας σκεπάζει δια των πτερυγών Του. Παρ' ότι όμως έχουμε την κραταιά προστασία Του, ας είμαστε και εμείς άγρυπνοι, με ανύσταχτο τον οφθαλμό της ψυχής, και ας μην αφήνουμε την προσευχή, ημέρα και νύκτα, ώστε να μας κρίνει ο Ιησούς Χριστός άξιους να κατέχουμε έναν ΤΟΙΟΥΤΟ ΑΤΙΜΗΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟ. Εις την προσευχή μας ας λέγουμε: «Σώσον, Κύριε, τόν λαόν Σου, και εύλόγησον τήν κληρονομίαν σου». Ας λέγουμε ακόμη: «Η έλπίς μου ό Πατήρ, καταφυγή μου ό Υιός, σκέπη μου τό Πνεύμα τό Άγιον, Τριάς Άγια, δόξα Σοι». Ας φωνάζουμε δυνατά, με υψωμένα τα χέρια προς τον Ουρανό: «είδομεν τό φώς τό άληθινόν, έλάβομεν πνεύμα έπουράνιον. Εύρωμεν πίστιν άληθη, άδιαίρετον Τριάδα προσκυνούντες. Αύτη γάρ ήμάς έσωσεν».

Αληθινά, με ποια τιμή ετίμησε ο Κύριος, εμάς τους Ορθοδόξους, με το να μας αξιώσει να ιδούμε το ΦΩΣ το αληθινό, να λάβουμε ΠΝΕΥΜΑ ΕΠΟΥΡΑΝΙΟ, και έτσι να βρούμε ΠΙΣΤΗ ΑΛΗΘΗ, η οποία μας ΟΔΗΓΕΙ στο δρόμο της σωτηρίας! Με ποιους λόγους να Τον ευχαριστήσουμε, λουπόν; Και δεν μας χάρισε μόνον την ΑΛΗΘΗ ΠΙΣΤΗ, αλλά μας έδωκε και τη ΔΥΝΑΜΗ να αντέξουμε επί ΑΙΩΝΕΣ στο σκληρό ΑΓΩΝΑ εναντίον των παγίδων του πονηρού. Έστησεν έμπροσθέν μας ΣΤΥΛΟΝ ΠΥΡΟΣ για να μας ΦΕΓΓΕΙ μέσα στο σκοτεινό και ΜΑΙΝΟΜΕΝΟ ΠΕΛΑΓΟΣ ΤΗΣ ΠΛΑΝΗΣ.

Και να, πάλι σήμερα, ξαφνικά ΕΞΑΠΕΛΥΘΕΙ κατά της ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ο ΚΛΥΔΩΝ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ. ΜΑΥΡΑ ΝΕΦΗ καταπλακώνουν τον κρυστάλλινο ουρανό μας, ως φοβερά τελώνια, ΕΡΧΟΜΕΝΑ από ΕΚΕΙ που ΔΥΕΙ ο ήλιος, δια να βυθίσουν στο σκότος την ΑΝΑΤΟΛΗ, την πατρίδα του Χριστού. Λοιπόν, ας ΑΓΡΥΠΝΟΥΜΕ ΟΛΟΙ. Κληρικοί και

Hierarchs, Holy Fathers of the Church and Hermits.

Since the beginning of Christianity, this HOLY ARK has been ceaselessly hit by the enraged waves of un-orthodoxy and apostasy, with the intention of sinking it. However, the Lord protects it and He will not allow its sinking unto the ages of ages.

Brethren and fathers, we who have sought refuge within this Ark must not lose hope in the philanthropic Lord, who protects us beneath His wings. Even though we have his protection, we too must be vigilant, with the eye of our soul alert, and we should pray ceaselessly, day and night, so that Jesus Christ may deem us worthy to possess SUCH A PRICELESS TREASURE. We should say in our prayer “*Save, O Lord, Your people and bless Your inheritance*”. Let us also say: “*My hope is the Father, my refuge is the Son, my shelter the Holy Spirit. O Holy Trinity, glory be to Thee.*” Let us raise our hands towards heaven and loudly call out: “*We have seen the true light; we have received the heavenly Spirit; we have found the true faith, worshipping the undivided Trinity. For the Trinity has saved us*”.

Truly, with what esteem did the Lord honour us, the Orthodox, by enabling us to see the true LIGHT, to receive the HEAVENLY SPIRIT, so that we can find the true faith which LEADS us to the path of salvation! Therefore, with which words can we thank Him? He did not only give us the TRUE FAITH, but through the centuries he also strengthened us during the difficult struggle to resist the traps of the evil one. He erected before us a COLUMN OF FIRE, so that it can provide us light in the dark and FURIOUS SEA OF DECEPTION.

And once again, now all of a sudden, the rage of Satan is UNLEASHED against ORTHODOXY. BLACK CLOUDS originating from the direction where the sun sets, fully cover our crystalline sky just like fearsome demons, so as to sink into darkness the EAST, the homeland of Christ.

λαϊκοί, άνδρες και γυναίκες, γέροντες και νέοι ας ΠΡΟΣΠΕΣΟΥΜΕ με στεναγμούς και με ΔΑΚΡΥΑ πολλά ας ΒΡΕΞΟΥΜΕ το υποπόδιο των ποδών του Κυρίου, για να μας ΛΥΤΡΩΣΕΙ από τα ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΑΤΑ του ΟΦΕΩΣ του αρχαίου και ΠΟΝΗΡΟΥ. Ο σημερινός ΑΓΩΝΑΣ είναι ΣΚΛΗΡΟΤΕΡΟΣ από άλλοτε, και η επιβουλή είναι ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΑ. Ο διάβολος έθεσε σε ΕΝΕΡΓΕΙΑ όλες τις ΜΗΧΑΝΕΣ του, συγκέντρωσε όλα τα ΤΑΓΜΑΤΑ αυτού, για να θέσει πάνω από ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ το νέο Ναβουχοδονόσορα, τον οποίον ΔΙΩΡΙΣΕ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΗ του κόσμου τούτου του ΑΠΑΤΕΩΝΟΣ. Και έστησε αυτός το άγαλμα του, στο μεμιασμένο τόπο όπου αναβλύζει το ΑΙΜΑ, εκεί που **κείται οι αρχαίοι υπηρέτες του σατανά, ο Νέρων, ο Δέκιος, ο Διοκλητιανός, ο Μαξέντιος** και οι όμοιοί των και εβόησε δια των κηρύκων αυτού και είπε, ως ο **αρχαίος** εκείνος Ναβουχοδονόσωρ: «Ακούσατε λαοί, φυλαί και γλώσσαι! Όταν ηχήσουν τα μύρια όργανά μου, πέσατε και προσκυνήσατε το είδωλό μου. Διότι εγώ είμαι, **ο πρώτος** μεταξύ των ανθρώπων, εγώ είμαι **ο αλάνθαστος**, μόνο εγώ και ο Θεός και ουδείς άλλος, μήτε προφήτης μήτε άγιος μήτε άγγελος. ΕΛΑΤΕ λοιπόν όλοι, ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΑΙ, ΜΩΑΜΕΘΑΝΟΙ, ΒΟΥΔΔΙΣΤΑΙ και προσκυνήσατε το θρόνο μου, τον οποίον έστησα εκεί όπου ίσταντο οι θρόνοι των Καισάρων παρά το ΚΟΛΟΣΣΑΙΟ. Αλλά, πριν από όλους, ΕΛΑΤΕ ΕΣΕΙΣ **οι πεπλανημένοι Χριστιανοί**, οι οποίοι ΕΠΛΑΝΗΘΗΤΕ από την ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΙΣΤΗ, ΕΣΕΙΣ όπου **δεν αλλάξατε τίποτε** από όσα ΠΑΡΕΛΑΒΑΤΕ παρά των Αποστόλων, ΕΣΕΙΣ που βαπτίζεσθε αντί να ραντίζεσθε, ΕΣΕΙΣ που **κοινωνείτε** με το ΣΩΜΑ και το ΑΙΜΑ Του Κυρίου, αντί να καταπίνετε χάπια, ΕΣΕΙΣ που προσκυνείτε αρχαίας και αυστηράς και σεμνοπρεπείς ΕΙΚΟΝΑΣ, ΕΣΕΙΣ που ακούετε εις τους ναούς σας λειτουργικούς ΥΜΝΟΥΣ, ΕΣΕΙΣ που δεν λαμβάνετε συγχωροχάρτια, ΕΣΕΙΣ που έχετε ΙΕΡΕΙΣ γενειοφόρους και με μακράν κώμη, εις ΤΥΠΟΝ ΧΡΙΣΤΟΥ, και όχι ξυρισμένους, ως είμαι εγώ, και ως ήσαν οι πρόγονοί μου και οι πρόδρομοί μου Ρωμαίοι, ΕΣΕΙΣ, τέλος πάντων, οι αιρετικοί ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ, οι οποίοι αφήσατε άνευ νεωτερισμών τη θρησκεία σας, ώστε να απομείνει ένα απολίθωμα καθώς ήταν κατά τους χρόνους των Αποστόλων. ΕΛΑΤΕ, λοιπόν, ΣΠΕΥΣΑΤΕ να ΜΕΤΑΝΟΗΣΕΤΕ και να με

Therefore, let us ALL BE VIGILANT. Clergy and laity, men and women, elderly and young ones, let us FALL TO THE GROUND beneath the Lord's feet with sighs and MANY TEARS, so that He can DELIVER us from the FATAL EMBRACES of the ancient and SLY SERPENT. Today's BATTLE is TOUGHER than ever before, and the plot INFERNAL. Satan has set in MOTION all his MACHINES, he has gathered together all of his BATTALIONS, so as to set upon ALL OF US the new Nebuchadnezzar, whom he APPOINTED RULER of this world of DECEPTION. And he erected his statue in that unclean place where the BLOOD streams out, there where the **ancient servants of Satan, Nero, Dekios, Diocletian, Maxentios** and others like them lay, and like the **ancient** Nebuchadnezzar he loudly proclaimed through his preachers: "Listen people, tribes and languages! When my myriad instruments sound, fall to the ground and worship my idol. For I am the **first** among people. I am **infallible**, only God and I and no one else, neither prophet, neither saint, nor angels. COME, therefore, all of you IDOLATERS, MUSLIMS, BUDDHISTS and worship my throne, which I erected there where the thrones of the Caesars were, near the COLOSSEUM. But before everyone else, COME YOU **mised Christians**, who have BEEN LED ASTRAY from the TRUE FAITH, YOU who have **never changed anything** of what you RECEIVED from the Apostles, YOU who are baptized instead of being sprinkled, YOU who receive the BODY and BLOOD of Christ as Holy Communion instead of swallowing pills, YOU who venerate ancient, austere and majestic ICONS, YOU who hear liturgical HYMNS in your churches, YOU who do not receive **absolution papers**, YOU who have **bearded** PRIESTS with long hair who are CHRIST LIKE, and not shaved as I am, and as were my Roman forefathers and forerunners. YOU, in any case, the **heretical** ORTHODOX who kept your religion without modern changes, so that it could remain a **fossil** preserved since the time of the Apostles. COME, then, HASTEN to REPENT and to WORSHIP ME and I will give you freshly printed absolution papers, so that you can GO to Paradise.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΤΕ, και εγώ να σας δώσω συγχωροχάρτια φρεσκοτυπωμένα, να ΠΑΤΕ εις τον παράδεισο.

«**Μετρηθείτε**, για να **ιδείτε** πόσοι είσθε εσείς που **χωρισθήκατε** από την ευλογημένη μάνδρα μου. ΔΕΣΤΕ πόσοι λίγοι είσαστε, μπρος στα εκατομμύρια εκείνων που με προσκυνούν και ασπάζονται τα πόδια μου **άσπροι, μαύροι, κίτρινοι**. Η επικράτειά μου φθάνει έως των περάτων της γης. Αλλά κανείς ας μη ρωτήσει με ποιό τρόπο έγιναν δικοί μου, διότι **εδογματίσα** εγώ ότι ‘ο σκοπός αγιάζει τα μέσα’, και ο ιδικός μου λόγος είναι ο λόγος του Θεού, και όποιος αντιλέγει σε αυτόν, **είναι επικατάρατος**».

Αυτά θα εξαγγείλει δια των κηρύκων του ο νέος Ναβουχοδονόσωρ. Και τότε θα αποκριθούν οι Ορθόδοξοι και θα του πουν, καθώς ΕΜΙΛΗΣΑΝ οι τρεις ΠΑΙΔΕΣ προς τον αρχαίο Ναβουχοδονόσωρα: «ο Θεός ο ιδικός μας είναι εις τον ουρανόν, και ΕΚΕΙΝΟΣ θα μας λυτρώσει εκ των χειρών σου. ΕΚΕΙΝΟΣ όπου είπε ότι όστις ταπεινωθεί και γίνει έσχατος πάντων θα λογαριασθεί ως πρώτος. Συ όμως ενώ επιθυμείς να υποτάξεις τους πάντες υπό τα πόδια σου, λέγεις ότι είσαι όχι μόνον μαθητής Του, αλλά και ο υπέρτατος αντιπρόσωπος Του! Συ θέλεις να ΑΣΠΑΖΟΝΤΑΙ τα ΠΟΔΙΑ ΣΟΥ οι υπήκοοί σου, και έχεις την απαίτηση να λέγεις ότι είσαι μαθητής ΕΚΕΙΝΟΥ ο οποίος έπλυνε τα ΠΟΔΙΑ των μαθητών Του, μεταξύ των οποίων ήταν και ο προδότης Ιούδας.

Ω της ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑΣ ΣΟΥ! Αλλά χρειάζεται τίποτε άλλο από αυτό που κάμνεις, δια να γίνει κανείς ο μεγαλύτερος πολέμιος του Χριστού, ο οποίος είπε: *«Μάθετε απ’ έμοϋ ότι πρώτος είμι και ταπεινός τῆ καρδία»* και άλλα παρόμοια;

Αδελφοί, σήμερα, εις τοιούτους τους πονηρούς καιρούς, κατελήφθησαν από ΜΑΝΙΑ ανεξήγητη κάποιοι ΠΟΙΜΕΝΕΣ της Ορθόδοξης ποιμνης και σπεύδουν να εναγκαλισθούν τούτον τον πολέμιο του Χριστού, ο οποίος κατεφρόνησε τη διδαχή του Κυρίου, και εμπαίζεται υπό των απίστων, προς τους οποίους ομιλεί περί της εν Χριστώ ταπεινώσεως και πτωχείας, καθήμενος επί θρόνου υψηλού και επηρμένου, εν μέσω

“Count yourselves, so that you can see how many of you **broke away** from my sacred flock. LOOK at how few you are, next to the millions of those who worship me and kiss my feet, white, black and yellow races. My domain reaches as far as the ends of the earth. But let no one ask in what way they became mine, as it was I who dogmatized that **‘the purpose sanctifies the means’** and my word is the word of God, and whoever goes against it is cursed.”

This is what the new Nebuchadnezzar will announce through his preachers and then the Orthodox will reply, just as the three YOUTH spoke to the ancient Nebuchadnezzar: “Our God is in heaven and HE will deliver us from your hands. HE who said that whoever humbles himself and becomes last of all shall be considered the first. You who wish to subdue everyone beneath your feet, you do not only say that you are His disciple but that you are also **His supreme representative!** You want your subjects to KISS YOUR FEET, and on the other hand you have the **boldness** to say that you are the disciple of Him who **washed** the FEET of His disciples, among whom was also Judas the traitor.

Oh! YOUR PRIDE! But is there anything more required than what you are already doing, so that one can become the **greatest opponent** of Christ who said *“Learn that I am meek and humble at heart”* and other similar things?

Brethren, during these deceitful times, an inexplicable ΜΑΝΙΑ has seized hold of some PRELATES of the **Orthodox** Church and they **hasten to embrace** the **adversary** of Christ, who **rejected** the teachings of the Lord, and who is ridiculed by the un-believers, to whom he speaks of Christ’s **humility** and **poverty**, while seated on a high haughty throne among

αυλικών και υπηρετών, πληρούντων το πολυδαίδαλο ανάκτορό του.

Αλλά, καλά αυτός, ο υπνωτίζων τους υποτακτικούς του. Αλλά τι **έπαθαν οι ιδικοί μας**; Ποια είναι η αιτία της **ανυπομονησίας** με την οποία **σπεύδουν να παραδώσουν** εις αυτόν την ΠΑΡΘΕΝΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ; Διατί τους κατέλαβε αιφνιδίως «**παραξυσμός αγάπης**» Ω! Πίσω του ψεύτικου ειδώλου της ΑΓΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ **κρύπτονται οι σπεύδοντες να προδώσουν την ενσαρκωθείσαν αγάπη** της οποίας την ΑΛΗΘΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΔΙΕΦΥΛΑΞΕ ΜΟΝΟ Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Το λοιπόν **Ιερείς, Μοναχοί και Λαϊκοί, Άνδρες και Γυναίκες** μετά των **τέκνων** σας, ας γονατίσουμε και ας ΙΚΕΤΕΥΣΟΥΜΕ τον ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ, ΤΗΝ ΑΚΡΑ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ, ΤΗΝ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ να μη μας στερήσει το ΘΗΣΑΥΡΟ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΠΙΣΤΗΣ ΜΑΣ, της ΟΠΟΙΑΣ ΕΤΑΞΕ ΕΜΑΣ ΦΥΛΑΚΕΣ, και ας ΚΡΑΞΟΜΕΝ ΜΕ ΔΑΚΡΥΑ: «**μήν άποδοκιμάσεις ήμας, Κύριε, έκ παιδων σου**».

Ναι ΑΔΕΛΦΟΙ! Ας είναι για ΕΜΑΣ η πίστη ΜΑΣ και δόρυ και βέλος και σφενδόνη και ΑΣΠΙΔΑ. Ας μη λιποψυχήσει ΚΑΝΕΙΣ ΠΡΟ της φοβεράς παρατάξεως του παπισμού και των ταγμάτων του. «**Ισχύσατε χεῖρες άνειμέναι και γόνατα παραλελυμένα. Ίσχύσατε, μή φοβεῖσθε. Ίδου ό Θεός ήμών κρίσιν άνταποδίδωσι και άνταποδώσει, αυτός ήξει και σώσει ήμας**» (Ήσ. λε' 3).

Αδελφοί, ο σημερινός αγώνας είναι ο σκληρότερος, και για τούτο και η σημερινή δόξα της Ορθοδοξίας θα είναι μεγαλύτερα της δόξης, η ΟΠΟΙΑ την ελάμπρυνε κατά τους ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑΣ ΚΑΙΡΟΥΣ. Τώρα θα εξαστράψει περισσότερο η ΠΙΣΤΗ ΜΑΣ και θα τυφλώσει τους εχθρούς ΑΥΤΗΣ καθώς ετυφλώθησαν οι στρατιώτες οι φυλάσσοντες τον ΠΑΝΑΓΙΟ ΤΑΦΟ από το φέγγος της αστραπής του ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΚΥΡΙΟΥ και ΘΕΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. Και τώρα, ως και τότε, «**φυλασσόμενοι μάταια και ψευδη, ΚΑΤΑΣΧΥΝΟΗΣΟΝΤΑΙ**».

ΑΛΗΘΩΣ, ΑΔΕΛΦΟΙ, ΜΕΓΑΛΗ θα είναι η ΔΟΞΑ

nobles and servants who man his tall palace.

However, it is typical of him who hypnotizes his subjects. But what has **happened to our own people**? What is the cause of the **impatience** with which they **hasten** to hand over to him the UNADULTERATED ORTHODOXY? Why have they SUDDENLY been **overcome** by an “**outburst of love**”? Oh! Behind the fake idol of HOLY LOVE **hide** those who RUSH TO BETRAY the INCARNATE LOVE, whose **true inheritance** was **safeguarded by the Orthodox Church alone**.

Thus **priests, monks and laity, men and women** along with your **children**, let us all kneel down and **beseech Jesus Christ, the absolute humility, the crucified love**, not to deprive us of the **treasure of our Orthodox Faith**, to which we were appointed as guards, and let us cry out with tears: “**Lord, do not disapprove of us as your children**”.

Yes, BRETHERN! Let OUR faith be a **bow** and an **arrow** and a **slingshot** and a **shield**. Let no one get fainthearted before the fearsome alliance of Papism and its leagues. “*Strengthen the weak hands and make firm the feeble knees. Say to those who are fearful-hearted, ‘Be strong, do not fear! Behold, your God will come with vengeance, With the recompense of God; He will come and save you’.*” (Isaiah 35:3)

Brethren, today's battle is the toughest and this is why **the contemporary glory of Orthodoxy** will be **greater** than the glory **which made Orthodoxy shine in the past**. Now OUR FAITH will shine **brighter** and will blind its adversaries, just as the soldiers who guarded the HOLY TOMB were **blinded** by the brightness of the RESURRECTED LORD and our God JESUS CHRIST. And now just as then, “the guards of the futile and false will be **disgraced**”.

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΥΤΗ, ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ από την πρώτη. «Μεγάλη ἔσται ἡ δόξα τοῦ οἴκου τούτου, ἢ ἐσχάτη ὑπὲρ τὴν πρώτην, λέγει Κύριος παντοκράτωρ». (Αγγ Β' 9) Αμὴν. Γένοιτο. + Φ.Κ.

ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

«Αυτός ο λαός..»

Το θέμα της πίστεως, όπως μας την παρέδωσαν οι Απόστολοι, οι Αποστολικοί Πατέρες και όλοι οι πατέρες της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, δεν είναι υπόθεση ΜΟΝΟ των Πατριαρχών, των Επισκόπων και Αρχιεπισκόπων, ούτε κι αυτών ακόμη των Συνόδων, αλλά είναι υπόθεση κι αυτού του πληρώματος της Εκκλησίας. Κι αυτές οι αποφάσεις των Συνόδων πρέπει να γίνονται αποδεκτές από τη συνείδηση της Εκκλησίας.

Αυτό ίσχυε, ισχύει και θα ισχύει πάντοτε. Άλλωστε όταν λέμε Εκκλησία, δεν εννοούμε **μόνο** τον κλήρο, από το Διάκονο μέχρι και τον Πατριάρχη, αλλά εννοούμε κλήρο και λαό. Έτσι **διασώθηκε η Ορθόδοξη πίστη**, αυτή η Ευαγγελική αλήθεια, παρά την πολεμική των αιρετικών όλων των εποχών από την αποστολική εποχή μέχρι και σήμερα.

Συνεπώς όποιος Θεολογικός διάλογος γίνεται μεταξύ των Ορθοδόξων και των παπικών, όποια απόφαση κι αν ληφθεί από τη μεγάλη Σύνοδο της Κρήτης, ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΙΣΧΥΣΕΙ, αν αυτή την απόφαση δεν την αποδεχτεί «αυτός ο λαός», όπως υπογραμμίζει Η ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΤΟΥ 1848. Πολύ περισσότερο μια ενδεχόμενη ένωση η οποία δεν θα είναι **ένωση** αλλά **υποταγή** της Ορθοδοξίας στον παπισμό, στο κράτος **Του Βατικανού**. Ο πάπας δεν υποχωρεί στις κακοδοξίες του ούτε στο ελάχιστο. Δεν μπορεί να γίνει μια κρυφή ένωση, χωρίς αυτή τη συνείδηση του Ορθοδόξου λαού.

Προς τούτο όταν αυτό έγινε τότε, εκεί στη Φερράρα και στη Φλωρεντία της Ιταλίας, κάτω από τραγικές συνθήκες της Βασιλίδος των

TRULY, BRETHREN, GREAT will be the GLORY OF ORTHODOXY, and this LAST one will be GREATER than the first. “ ‘The glory of this latter Temple shall be greater than the former’, says the Lord Pantocrator ”.(Hag.2:9) Amen. So be it. + F.K.

DEFENDER OF ORTHODOXY

“These people...”

The issue of faith, as it was handed over to us by the Apostles and by the Apostolic Fathers and all of the Fathers of the One, Holy, Catholic and Apostolic Church, is not ONLY a matter for the Patriarchs, Bishops and Archbishops, nor even just for the Ecumenical Councils, it is also a matter **for the Body** of the Church. Even the decisions of the Ecumenical Councils must be accepted by the conscience of the Church.

This applied, applies and will always apply. Furthermore, when we speak about the Church, we do not only mean the clergy, from the Deacon to the Patriarch, but we mean clergy and laity. In this way, **the Orthodox Faith, the truth of the Gospel, was preserved**, in spite of the assaults of the heretics of all ages from the apostolic age until today.

Consequently, whatever theological dialogue occurs between the Orthodox Christians and the Catholic/papists, whatever decision is taken by the Great Synod of Crete, it CANNOT BE VALIDATED, if this decision is not accepted by “these people”, as it is underlined by THE DECLARATION OF THE PATRIARCHS OF THE EAST IN 1848. Even less likely of validation is a possible unification, which in essence will not be a **unification** but a **submission** of Orthodoxy to papism, **to the Vatican state**. The Pope does not withdraw from his unorthodoxies even in the slightest. A secret unification cannot take place without the conscience of the people.

For this reason, when such a unification took place in Ferrara and Florence of Italy, while the

πόλεων, που διέτρεχε τον κίνδυνο της αλώσεως από τους **Αγαρηνούς**, δεν ίσχυσε ποτέ. Σε καμμία περίπτωση δεν πρόκειται να αποδεχθεί όχι μια, αλλά χίλιες ενώσεις «αυτός ο λαός», η συνείδηση της Εκκλησίας με τη διακήρυξη **του 1848**.

Ήδη και σήμερα, που συνεχίζονται οι θεολογικοί διάλογοι, και λαμβάνει χώρα η **Μεγάλη Σύνοδος**, με τον «κίνδυνο» της ένωσης, «αυτός ο λαός» τελεί σε διαρκή επαγρύπνηση. Ως «λέων βρυχάται» και σε δεδομένη στιγμή θα ορμήσει και θα ακυρώσει, μιαν ενδεχόμενη ένωση, που στην ουσία θα σημαίνει υποταγή της αλήθειας στο ψέμα, της αλήθειας στην απάτη, όσους δεινούς θεολόγους διπλωμάτες κι αν διαθέτει το κράτος του Βατικανού, αυτός ο παποκαίσαρας του κράτους αυτού, ο Θεός με τον Ορθόδοξο λαό έστω και με αυτό ακόμη το «λείμμα Κυρίου», θα ορθώσει αποφασιστικό ανάστημα και θα βροντοφωνάξει, σε Ανατολή και Δύση, σε Βορρά και Νότο την Αρχαγγελική φωνή, τη φωνή του Αρχαγγέλου Μιχαήλ, όταν έβλεπε την πτώση του Εωσφορικού Αγγελικού τάγματος «ΣΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ, ΣΤΩΜΕΝ μετά φόβου. Πρόσχωμεν!»

Αν υπάρχουν **ΕΝΩΤΙΚΟΙ** εκκλησιαστικοί παράγοντες, υπάρχει κι ένα κίνημα σιωπηλό μεν σχετικά, αλλά **ΑΝΘΕΝΩΤΙΚΟ**. Σε θέματα Ορθοδοξίας, σε θέματα πίστεως, δεν χωρεί συγκατάβαση.

Το πνεύμα αυτό του λαού το εκφράζει το Γεροντικό με τον Αββά Αγάθωνα: Τον κατηγορούσε κάποιος για μοιχό, πόρνο, φιλάργυρο, δοξομανή και άλλα παρόμοια. Ο Αββάς τα άκουγε και σιωπούσε. Αλλά όταν τον κατηγορήσε για αιρετικό, σηκώθηκε όρθιος σαν ελατήριο και βροντοφώναξε: «Αμαρτωλός είμαι, αλλά αιρετικός δεν είμαι» Μπορεί, λοιπόν ο λαός να έχει αμαρτίες τις οποίες και παραδέχεται, αλλά στο θέμα της πίστεως ορθώνει το ανάστημά του και διακηρύττει κι αυτός: «Αμαρτωλοί ναι, αιρετικοί όχι».

queen of the cities was under tragic circumstances at the time that she was in danger of being captured by the Agarines, it was never validated. Under no circumstances will one, or even a thousand, unifications be accepted by “these people”, the conscience of the Church, as it is expressed in the Declaration of 1848.

Even today, that the theological dialogues continue, and the **Great Council** takes place, with the “**danger**” of “**unification**” “these people” are in a constant state of vigilance. Just as a “**roaring lion**” and at a certain moment they will emerge to reverse a possible unification, which would in essence signify submission of the Truth to a lie, of Truth to a deception. Irrespective of how many clever theologian diplomats the Vatican has at its disposal, the pope-caesar of that state, God along with the Orthodox people, even only with the remnants of the Lord, will decisively stand up and will shout out to the East and West, to the North and South, the Archangelic voice, Archangel Michael’s voice, as he watched the fall of Lucifer’s order of angels: **“LET US STAND WELL; Let us stand with fear; Let us attend!”**

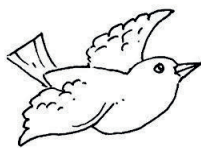
Even if there are ecclesiastical agents pushing for UNIFICATION, there also exists a **movement** which although relatively silent, is **AGAINST UNIFICATION**. In matters of Orthodoxy, in matters of faith, there is no room for compromise.

This spirit of the people is expressed in the *Gerontikon* by Abba Agathona’s example: Someone accused him of being an adulterer, a harlot, a miser, a glory seeker and the like. The Abba heard these accusations but remained silent. When, however, he was accused of being a heretic he jumped up like a spring and proclaimed: **“I may be a sinner, but I am not a heretic!”** The people may have sins which they acknowledge, but as far as their faith is concerned, they too jump up high and proclaim **“Yes, we are sinners, but heretics we are not!”**

Αδελφοί,

Ο λαός του Θεού, όσο και αν υστερεί σε γνώσεις θεολογικές, την Ορθόδοξη πίστη την έχει βαθιά μέσα στην ψυχή του. Είναι ασυμβίβαστος με κάθε αιρετικό, όποια επιχειρήματα κι αν του φέρει. Τι ήσαν όλοι οι νεομάρτυρες του Γένους μας; Ήσαν θεολόγοι; Όλοι τους σχεδόν επαγγελματίες. Αλλά «αυτός ο λαός» έχει αυξημένο το αισθητήριο της Ορθοδόξης πίστης του και σε αυτά τα θέματα δεν δέχεται κανένα συμβιβασμό, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Με το σπαθί στο χέρι προκαλούσαν οι Αγαρηνοί, στα 400 χρόνια της Οθωμανικής κατοχής, τους Ορθοδόξους να αρνηθούν την Ορθοδοξία και να γίνουν μωαμεθανοί, αλλιώς τους περιμένει Θάνατος. Τους έλεγαν ξεκάθαρα: Τον Αλλάχ ή το Χριστό με μαρτυρικό θάνατο; Και εκείνοι αποκρίνονταν: «Το Χριστό με μαρτυρικό θάνατο».

Είναι εξάλλου χαρακτηριστικό ένα σύγχρονο περιστατικό. Πλησίασε ένας προτεστάντης κάποιον βοσκό που καθόταν στο πεζούλι μιας Εκκλησίας και έβοσκε τα πρόβατά του. Του είπε ο προτεστάντης με κίνητρο τον προσηλυτισμό: «Τι πιστεύεις;» και ο τσοπάνος χτυπώντας με τή γκλίστρα του τον τοίχο του Ι. Ναού απάντησε: «ό,τι πιστεύει αυτή». Επανήλθε ο προτεστάντης: «Και τι πιστεύει αυτή;» Αποκρίθηκε ο τσοπάνος και χτυπώντας το στήθος του, του είπε: «ό,τι πιστεύω εγώ». Και ο προτεστάντης αποχώρησε.

Απλός ο λαός όσο και πιστός. Χωρίς να κατέχει θεολογικά διπλώματα, ξέρει να τρέπει σε φυγή κάθε αιρετικό, όσο φορτικός κι αν του γίνεται. Δεν αλλαξοπιστεί. Μένει και πεθαίνει Ορθόδοξος, ακολουθώντας τα ίχνη των πατέρων του. Δεν ανταλλάσσει την πίστη του με τίποτε. Ούτε με όλο το χρυσάφι του κόσμου. Ούτε με τα όποια αξιώματα. Με τίποτε.

«Αυτός ο λαός» είναι ο πρόμαχος της Ορθοδοξίας.

+Α.Γ.Ρ.

Brethren,

The people of God, no matter how much they lack theological knowledge, they have their Orthodox faith deep within their soul. An Orthodox Christian is uncompromising with any heretic, no matter what arguments he presents. What were all the new martyrs of our race? Were they theologians? Almost all of them were working people. However, "these people" have an amplified sense of their Orthodox faith and in matters of faith they do not accept compromise of any kind, whatever this may entail. During the 400 years of Ottoman rule, the Agarines with sword in hand provoked the Orthodox Christians to deny Orthodoxy and to become Muslims otherwise they would face death. They would say to them clearly: Will it be Allah or Christ with the death of a martyr? They would reply: "Christ with a martyr's death".

A contemporary incident is a classic example. A Protestant approached a shepherd who was sitting on the low stone wall of a church while he watched his flock of sheep. The Protestant, with the intention of proselytism asked him: "What do you believe in?" and the shepherd, hitting his rod against the wall of the Holy Temple, replied: "Whatever she believes". The Protestant then replied: "And what does she believe?" The shepherd, hitting his chest, answered: "Whatever I believe too!" and so the Protestant departed.

The people are as simple as they are loyal. Without possessing theological diplomas they know how to send fleeing every heretic, no matter how forceful he becomes. They do not deny their faith. They remain and die Orthodox, following the footsteps of their Fathers. They do not under any circumstances exchange their faith for anything else, not even for all the gold in the world, nor for worldly recognition. With nothing.

These people are the defenders of Orthodoxy.

+ Α.Γ.Ρ.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!

Πράγματι, ελεύθερος άνθρωπος
Δεν είναι εκείνος που κάνει
ό,τι θέλει, αλλ' εκείνος που
μπορεί να θέλει εκείνο που
πρέπει να κάμει, εκείνος που
μπορεί να κυβερνά τον εαυτό του
και μπορεί κατόπιν να υπακούει
εις τον εαυτό του, εις τας ιδικάς του εντολάς.
Η ζωή της ανηθικότητας.
Αυτό είναι άραγε ελευθερία;
Εν τοιαύτη περιπτώσει, ξέρεις ποιός
είναι ο πιο ελεύθερος λαός;
Ενα κοπάδι χοίρων μέσα σε ένα τέλμα.

ΠΙΣΤΟΙ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΣ

Μεγάλοι σταθμοί! Αιώνια σύμβολα! Φωτεινοί Δείκτες, που διδάσκουν και οδηγούν τις γενεές! Τέτοιοι ανεδείχθησαν οι «αστέρες οι πολύφωτοι». «τα ΜΥΡΥΠΝΟΑ άνθη του παραδείσου», «τα πάγχρυσσα στόματα του Λόγου», οι πρόμαχοι της Ορθόδοξης πίστης οι πατέρες των Οικουμενικών Συνόδων.

Τους τιμά σήμερα ο Ορθόδοξος κόσμος. Και δικαίως. Διότι με τους αγώνες τους και τις θυσίες τους κερδίσθηκε η νίκη της ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ κατά των ποικίλων εχθρών.

Οι λαοί, πριν να έλθει ο Κύριος, είχαν τις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις. Όλοι τους είχαν τις δικές τους αντιλήψεις. Μέσα λοιπόν σε μια τέτοια αναταραχή πεποιθήσεων ενεφανίσθηκε ο χριστιανισμός.

Οι αλήθειες του ήταν ΟΥΡΑΝΙΕΣ. Τελείως δε διαφορετικές από τις διδασκαλίες των ειδωλολατρών. Εχρειάζετο ψυχική και πνευματική καλλιέργεια, για να τις κατανοήσει ο κόσμος. Έπρεπε να δοθούν ορθές ερμηνείες. Αλλιώς ο κίνδυνος να νοθευτεί η πίστη ήταν άμεσος.

Κι αυτό είναι το πρώτο στο οποίο αγωνίσθηκαν οι πατέρες της Εκκλησίας, με σταθερότητα και πυρωμένο ζήλο. Τόσο οι συγκροτήσαντες την Δ'

FREEDOM!

Truly free is not he who does whatever he likes,
But he who is capable of wanting that which he should do.
He who can govern himself and who then can submit to himself,
To his own commands.
The life of immorality, is this perhaps freedom?
In this case, do you know who are the most free people?
A herd of swine within a bog.

FAITHFUL TILL THE END

Great milestones! Everlasting symbols! Bright indicators who instruct and guide generations of people! Such proved to be the “**bright stars**”, the “**myrrh-bearing blossoms of paradise**”, the “**golden mouths of the Logos**”, the **champions of the Orthodox faith**, the Fathers of the Ecumenical Councils.

Today, **the Orthodox world** pays **homage** to them and rightly so. Because it was due to their struggles and sacrifices, that the victory of the ORTHODOX CHURCH over a variety of adversaries was won.

The nations, before the coming of Christ, had their own religious convictions and views. In the midst of such a **chaos of convictions** emerged Christianity.

Christianity's truths were HEAVENLY. They were entirely different from the teachings of the idolaters. **Cultivation of the soul and spirit were required** in order to be understood. There needed to be correct interpretations of these teachings, otherwise the danger of adulteration of the faith was immediate.

This was the first struggle which **the Fathers of the Church undertook** and they did so with **firmness and fiery zeal**. The constituents of

Οικουμενική Σύνοδο, όσο και οι πατέρες των άλλων Οικουμενικών Συνόδων πολέμησαν τις διάφορες **καινοδοξίες και αιρέσεις**, εν μέσω δραματικών συγκρούσεων, διωγμών και εξοριών. Χάρης όμως σε αυτή τους **την αντίδραση σώθηκε η πίστη ανόθευτη και γνήσια**, ώστε σήμερα εμείς να ακολουθούμε την ορθή γραμμή, όπως την δίδαξε ο Κύριος και οι Απόστολοι.

Αυτά βεβαιώνει η ιστορία της Εκκλησίας μας. Είναι γεμάτη από τους αγώνες τους και τις θυσίες τους, εναντίον των διαφόρων εχθρών που ως «λύκοι βαρείς» ωρμούσαν εναντίον της Εκκλησίας. Η ΣΗΜΑΙΑ που μας παρέδωκαν, είναι ποτισμένη από τον τίμιο ιδρώτα και το άγιον ΑΙΜΑ Τους. ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΔΟΣΙΑ να πεταχθεί αυτή η ΣΗΜΑΙΑ από τους σημερινούς Ορθοδόξους Χριστιανούς που μας κάλεσε ο Αρχηγός της Εκκλησίας μας να γίνουμε σημαιοφόροι, οι νέοι «οπλίται της παρατάξεως του Κυρίου». Ο δρόμος είναι ένας. Ο ΑΓΩΝΑΣ. Ο ολόψυχος αγώνας για τη διατήρηση της πίστεώς μας, ΚΑΘΑΡΗΣ και ΑΝΟΘΕΥΤΗΣ, από τις ΚΑΚΟΔΟΞΙΕΣ των αιρετικών, των προπαγανδιστών, των πρακτόρων του ψεύδους, των «προβατοσχημών λύκων», οι οποίοι χρησιμοποιούν κάθε μέσο και αγωνίζονται να διαστρέψουν την αλήθεια και να θολώσουν την ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ ΜΑΣ, την οποία με τόση ευλάβεια μας παρέδωσαν οι ΑΙΩΝΕΣ.

Το χρέος μας είναι να αντιδράσουμε. Αμέσως χωρίς αναβολή. Να αποκαλύψουμε τα σχέδια τους, οι οποίοι κινούνται με χίλιες μάσκες και προσωπίδες, δια να καλύψουν τα ανόσια σχέδια τους. Χιλιαστές, Ευαγγελικοί, Ουνίτες, Παπικοί, Μονοφυσίτες, ό,τι και αν είναι, είναι εχθροί της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Θέλουν να βυθίσουν την κιβωτό της αληθείας και να μολύνουν τις Ιερές παραδόσεις της καθαρωτέρας Εκκλησίας.

Δεν θα τους αφήσουμε, θα αντιδράσουμε. Οργανωμένα και μεθοδικά. Είπαμε, οργανωμένα. Οι δυνάμεις της Εκκλησίας πρέπει να είναι ενωμένες. Με κοινή γραμμή. Και ενιαία κατεύθυνση. Και συντονισμένα. Είναι ΑΜΑΡΤΙΑ, την ώρα που οι εχθροί ενώνονται, τα μαχητικά στελέχη της Εκκλησίας μας να μην είναι ΕΝΩΜΕΝΑ και ΣΥΜΠΑΓΗ. Τουλάχιστον

the Fourth Ecumenical Council, as well as the Fathers of the other Ecumenical Councils, **fought** against the various un-orthodoxies and heresies amidst dramatic conflicts, persecutions and exiles. Due to their reactions, the **Orthodox faith was saved, pure and authentic**, so that today we can follow the **correct direction**, as it was taught by Christ and His Apostles.

This is what is confirmed by the history of the Church. It is filled with the struggles and sacrifices of the Church Fathers against the various adversaries of the faith who like “**oppressive wolves**” attacked the Church. The FLAG which they handed down to us is covered in their sacred sweat and their holy BLOOD. It would be a BETRAYAL for this FLAG to be disposed of by the contemporary Orthodox Christians, especially since the Leader of our Church invited us to become bearers of this flag, the new “soldiers of the Order of the Lord”. There is only one path: STRUGGLE. The heartfelt struggle for the maintenance of **faith, pure and unadulterated**, free from the un-orthodoxies of the heretics, of the propagandists, of the agents of falsehood, of the “wolves parading as sheep”, who use every means, and struggle to distort the truth and to cloud OUR ORTHODOX FAITH, a faith which was passed on to us by the CENTURIES with so much reverence.

It is our obligation to **react**. Immediately, without postponement. We must **expose** the plans of those who move around with thousands of **masks and face covers** in order to conceal their wicked objectives. Chiliasts, Evangelists, Uniates, Catholics, Monophysites, whatever they may be, **they are enemies of the Orthodox Church**. They want to sink the Ark of Truth and to pollute the holy traditions of the **purest Church**.

We will not allow them, we will react. We will react, in an organised fashion and methodically. We said in an **organised manner**. The forces of the Church must **be**

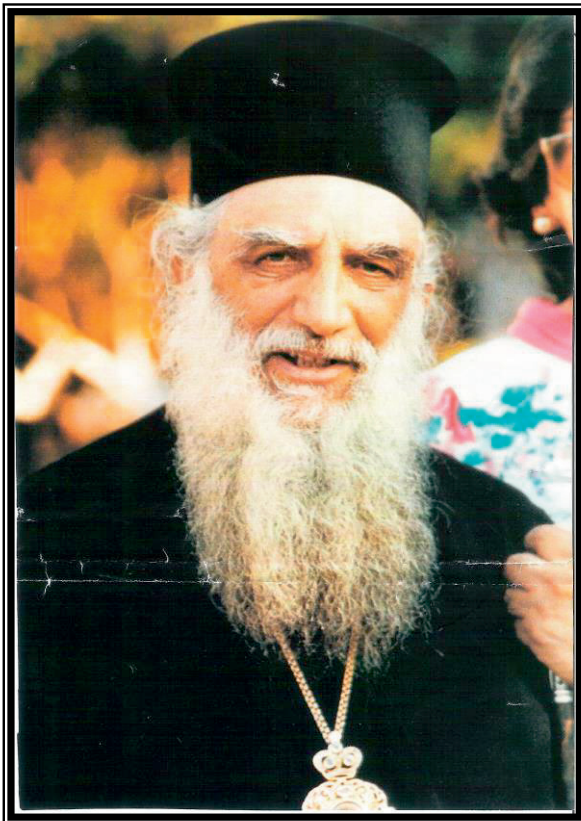
ΑΜΑΡΤΙΑ...

Οι πατέρες έμειναν στην πνευματική έπαλξη σταθεροί και ΑΛΥΓΙΣΤΟΙ. Τα προσέφεραν όλα. Το έργο τους σήμερα υψώνεται ως σύμβολο και ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ για όλους μας.

ΜΑΣ ΚΑΛΕΙ ΟΛΟΥΣ να μείνουμε ΕΝΩΜΕΝΟΙ, ΟΡΘΟΙ στον ΠΡΟΜΑΧΩΝΑ, ΠΙΣΤΟΙ στο ΚΑΘΗΚΟΝ. ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ! Αμήν.

+Μ.Ν.Γ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ ΒΑΓΕΝΑΣ

Ο ασθενικός και μικρόσωμος κατά κόσμο Παναγιώτης Βαγενάς (1924 Ξυλόκαστρο -1984 Κεφαλλονιά) αναλώθηκε από τα νεανικά του χρόνια στην προσφορά του ζωηφόρου μηνύματος του Σταυρού και της Αναστάσεως, όπως το κατενόησαν στα χρόνια του Μεσοπολέμου και της οδυνηρής δεκαετίας του 1940 όσοι πρωτοστατούσαν στη στήριξη του λαού του Θεού.

Απ' αρχής δαπανώμενος στα έργα της διακονίας, πρώτα ως λαϊκός καθηγητής στην Κεφαλλονιά και αλλαχού, και αφού έπιασε τα χρόνια του Χριστού, ως κληρικός, ξεπέρασε τις αφετηρίες του κοντά στο Γέροντά του, τον μαρτυρικό

united. With a **common line** of action, a single direction and in a **co-ordinated way**. It is a SIN, at a time when the Church's adversaries are uniting, for the fighting members of the Church not to be united and joined. At the very least, it would be a SIN...

The Fathers of the Church stood firm and **unyielding** at the spiritual defence line. They gave their all. Their achievement is raised today as a symbol and an **instruction** for all of us.

It INVITES US all to remain UNITED in action at the fortification, FAITHFUL to OUR DUTY TILL THE END! Amen.

+ M.N.G.

POLYKARPOS VAGENAS

The sickly and small built Panayiotis Vagenas as he was known in the world, (1924 Xilokastro – 1984 Kefallonia) was devoted from a young age to spreading the life-giving message of the Cross and the Resurrection, during the Interwar Years and the painful decade of 1940, as it was understood by those who supported the people of God at the front line.

Dedicated as he was from the very outset to the service of others, while a layman he firstly served as a secondary teacher in Kefallonia and elsewhere. And when he entered the path of Christ, as a priest, he exceeded his more humble beginnings beside his elder, the martyr Metropolitan of Lemnos, and subsequently Trikala, Dionysius Haralambous who bore the stigmata of the passion of Christ from the pain of the Asia Minor Catastrophe and the German concentration camps. Reverend Father Dionysius together with Polykarpos put in practice the early Christian community of **simplicity and love**, cleansed from all forms of pietism and self-sufficiency.

DIAMOND OF VIRTUES

Reverend Father Polykarpos with his entry into the priesthood (in 1956) donated his entire

μητροπολίτη Λήμνου κι έπειτα Τρικάλων Διονύσιο Χαραλάμπους, ο οποίος έφερε πάνω του τα στίγματα των παθημάτων του Χριστού από τον πόνο της Μικρασίας και των γερμανικών στρατοπέδων. Μαζί ο π. Διονύσιος και ο π. Πολύκαρπος πραγμάτωσαν την πρωτοχριστιανική κοινωνία της απλότητας και της αγάπης, την καθαρμένη από κάθε είδος ευσεβισμού και αυταρκειάς.

ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΑΡΕΤΩΝ

Ο π. Πολύκαρπος με το πέρασμά του στην Ιεροσύνη (1956) χάρισε όλη την πατρική περιουσία του και στο ποιμνιό του δώρισε τον εαυτό του ελεύθερο και ολόκληρο. Η αληθινή ακτημοσύνη είναι θυσία υπάρξεως όχι μόνο θυσία του έχειν. Η άσκηση πτωχείας και ακτημοσύνης ήταν γι' αυτόν πορεία ομοίωσης προς τον Ταπεινό που δεν είχε πού την κεφαλήν κλίνει και ανταπόκριση στο λόγο Εκείνου να ζητά πρώτα τη Βασιλεία των Ουρανών και αρνούμενος κάθε πρόνοια σαρκός να μη μεριμνά για το αύριον. Καταφλεγόμενος από τον πόθο του μόνου Πλουσίου, ο φτωχός του Κυρίου μοίραζε την καρδιά του σ' όλο τον κόσμο, γινόταν καθαρή θυσία κατά το πρότυπο του φθάσαντος για την αγάπη στην έσχατη Ταπείνωση.

Αυτός ο άγιος άνθρωπος του Θεού, που δεν ησύχαζε, αν δεν βεβαιωνόταν ότι είχε να φάει κάθε φτωχός από το ποιμνιο, και που γι' αυτό μετά τις πρώτες ημέρες του κάθε μηνός δεν του έμενε τίποτα από το μισθό, φορούσε ράσα τόσο φθαρμένα, που θα ντρεπόταν κι ο πιο φτωχός παπάς κι είχε παπούτσια τρύπια ή μπαλωμένα.

Καθαγίασε, επίσης, την ύπαρξή του με την άσκηση της παρθενίας και ασκήθηκε στην υπακοή στο Γέροντά του μιμούμενος με την παραίτηση από το δικό του θέλημα, την κένωση του υπηκόου μέχρι θανάτου Χριστού και προσφέροντας τη θυσία αυτή αντί-δώρο στην αγάπη Του.

Δόθηκε, ακόμη, σ' όλο του το βίο φιλότιμα και ταπεινά στη νηστεία, στην αγρυπνία, στους σωματικούς κόπους και έχυσε μυστικούς ιδρώτες και αίμα, μένοντας ανυποχώρητος στην

family estate and free he fully gave himself to his flock. Voluntary poverty is a sacrifice of existence and not only a sacrifice of possessions. The struggle for poverty and the lack of possessions was for him a journey towards likeness with the Humble One who had nowhere to rest his head and a response to His word to seek the Heavenly Kingdom, and denying every welfare of the flesh, not to concern himself with tomorrow. Consumed by yearning for the only Wealthy One, the pauper of the Lord gave his heart to the whole world, became a pure sacrifice according to the example of the One who out of love reached the ultimate Humility.

This saintly man of God, who never rested unless he was sure that every needy member of his flock had something to eat, had no money left from his wages by the first few days of each month. He wore vestments so worn out that even the poorest of priests would have been embarrassed and he had shoes full of holes or patched up.

Furthermore, he sanctified his existence with the askisi of virginity and struggled in obedience to his elder, so that with the withdrawal from his own will, he imitated the kenosis of the obedient unto death, Christ, and offered this sacrifice as a gift for His love.

Moreover, for all his life he was dedicated to fasting, vigils, bodily toils with generosity and meekness. And he secretly shed sweat and blood, remaining uncompromising in his determination not to rest his body in spite of his illnesses. When he would visit Mount Athos he did not accept being welcomed with the honours of a bishop. He was more comfortable in the caves of hermits and ascetics, where he would put on an apron and wash their meagre utensils.

Practising spiritual paternity in monasteries in

ανάπαυση του σαρκίου παρά τις ασθένειές του. Στο Άγιο Όρος όταν πήγαινε, δεν υπέφερε να τον υποδέχονται με τιμές ως Δεσπότη. Αισθανόταν καλύτερα σε καλύβες σκητιωτών ή ασκητών, όπου έβαζε και την ποδιά να πλύνει αυτός τα λιγοστά σκεύη τους.

Ασκώντας πνευματική πατρότητα σε μοναστήρια της Κέρκυρας, οδήγησε υπομονετικά και διακριτικά τις αρχάριες ψυχές στην άσκηση της παραίτησης από τον παλαιό άνθρωπο, στην εξυγίανση και ελευθερία του προσώπου.

Ο βαθμός αγάπης του ανθρώπου προς το Θεό και τον πλησίον ορίζει και το βαθμό της τελειώσεως του ως προσώπου. Ο μακαριστός μητροπολίτης, τηρώντας με την αγάπη του για το Θεό τις εντολές Του και αφανίζοντας για χάρη του πλησίον τον εαυτό του, συγχώρησε εν Χριστώ τους άλλους στην καρδιά του και έμενε αληθινή υπόσταση, Χριστός κατά χάρη. Μνημειώδη οικοδομικά έργα κατά την ποιμαντορία του δεν έκανε. Μνημειώδες έργο του στάθηκε η αγάπη.

Για τον Κέρκυρας Πολύκαρπο το «ὕμᾱς δέ εἶρηκα φίλους τοῦ Κυρίου» ήταν σε πράξη, ζωή, ολοκληρωτικό δόσιμο. Νήπια, μικροί, μεγάλοι, μορφωμένοι, αγράμματοι, όλοι οι πλησίον του ήταν γι' αυτόν φίλοι. Κοντά τους στον περίπατο, πάνω από το κρεβάτι της αρρώστιας τους, βοηθός στη λύπη τους και στη λύση των οποιονδήποτε προβλημάτων τους, στις ώρες της χαράς τους.

ΑΣΦΑΛΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ

Το χάρισμα της επικοινωνίας με τους άλλους τον βοηθούσε και ως επίσκοπο στο έργο του πνευματικού οδηγού. Μπορούσε μαζί του ο καθένας να αισθάνεται απλά, να μιλά ελεύθερα, να ξετυλίγει τον πόνο και τα προβλήματά του, να ομολογεί τα αμαρτήματά του, να φανερώνει τις ανησυχίες και τις προσδοκίες του.

Τον απασχολούσες σαν να ήσουν το κέντρο του ενδιαφέροντός του και το πρόβλημα σου έμοιαζε να είναι το μοναδικό του πρόβλημα. Μέριμνά του η ευτυχία και σωτηρία σου. Πόσο πλήθος προβλημάτων σήκωναν αδιαμαρτύρητα οι ασθενικοί του ώμοι!

Corfu, with patience and discretion he led the beginner souls to the struggle of overcoming the old self, for the purification and freedom of the person.

The degree of love of a man towards God and his fellow human beings determines his degree of perfection as a person. The blessed Metropolitan, observing with love for God His Commandments and obliterating himself for the sake of his fellow human beings, through Christ he forgave others in his heart and became a true hypostasis, Christ-like by the Grace of God. He did not create any monumental buildings during his time as Metropolitan. His monumental work was love.

For the Metropolitan of Corfu, Polykarpos, the “but I have called you friends of the Lord” was put in action, was life, was complete devotion. Infants, young and old, educated and uneducated, all his fellowmen were friends for him. He accompanied them on their walks, at their bedside when they were ill, as a helper in their sorrow and in the solution of any of their problems, in their moments of joy.

SAFE SPIRITUAL GUIDE

His **gift of communication** with others helped him and as bishop, in his work as a spiritual guide. Everybody felt comfortable with him to speak freely, to unravel his pain and problems, to confess his sins, to reveal his concerns and expectations.

He made you feel as though you were the centre of his interest and your problem the only one he had. His concern was your happiness and salvation. What a plethora of problems did his sickly shoulders bear!

In how many family and personal dramas did he assist with compassion and paternal love! How many people crushed by sin and despair

Σε πόσα οικογενειακά και ατομικά δράματα έσκυψε με στοργή και πατρικό πόνο! Πόσους τσακισμένους από την αμαρτία ή την απελπισία ανόρθωσε! Χαρά του να γίνεται μέσω του μυστηρίου της μετανοίας ο αγωγός της θείας χάριτος για τις ταλαιπωρημένες ανθρώπινες ψυχές.

Γράφουν πνευματικά παιδιά: «Μετέδιδε και μόνο με τον χαιρετισμό του τη χαρά του Ευαγγελίου, τη χαρά της Αναστάσεως, καθώς το βλέμμα του συνδύαζε γλυκύτητα με ειλικρινές ενδιαφέρον και αγάπη. Είμαστε παιδιά του Θεού αγαπημένα κι αυτό αρκεί για να είμαστε χαρούμενοι, αφήνοντας τις έγνοιες στον πατέρα μας». Ο πατήρ Πολύκαρπος ήταν το μυστήριο της πατρότητας. Ήταν μετάγγιση ζωής. Σου μετάγγιζε Χριστό.

Η ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΚΕΦΑΛΛΟΝΙΑ

Ο αληθινός Ιεράρχης είναι ένας καθολικός άνθρωπος που ανήκει σ' όλους εκτός από τον εαυτό του. Ψωμί Χριστού ψημένο στην ανθρακιά του Παναγίου Πνεύματος για να χορτάσουν όλοι οι πεινασμένοι, μπόρεσε να κάνει τη ζωή του θείο παρανάλωμα ο πατήρ Πολύκαρπος. Γι' αυτό και δε λογάριαζε παρά τα επανωτά εμφράγματα τα τόσα κουραστικά συχνά ταξίδια και τον πολλαπλασιασμό των φορτίων του και κατά τις ημέρες της τοποτηρητείας του στην Κεφαλλονιά.

«Οι Κεφαλλονίτες, βέβαια θα του πρόσφεραν όλες τις ανέσεις, εάν ήθελε. Προτίμησε όμως τη στέρηση. Πολλές φορές τον έβλεπε κανείς, μετά την κουραστική διεκπεραίωση των καθημερινών υποθέσεων, να κατευθύνεται σ' ένα κοντινό λαϊκό εστιατόριο. Σήκωνε το σικλάκι του σαν επαίτης που δεν τολμούσε να καθίσει σε καρέκλα, του έβαζαν μέσα τη μερίδα που πλήρωνε και επέστρεφε στο κατάλυμά του, ένα φτωχό, σχεδόν εγκαταλελειμμένο σπιτάκι. Το καλοκαίρι αφόρητη ζέστη. Το χειμώνα ψυγείο. Αυτή η ζωή του, ο εν αγάπη και εν Αγίω Πνεύματι έλεγχος, η συνετή τακτική στην αντιμετώπιση κάθε υποθέσεως, η απλοϊκότητα στις επαφές του με το λαό, πέτυχαν να συμφιλιώσει το διχασμένο (από την διαφορά με τον μητροπολίτη Προκόπιο) κλήρο και λαό».

did he lift up! His joy was to become a conductor of Divine Grace to the troubled human souls through the mystery of repentance.

His spiritual children write: "With his greeting alone he transmitted the joy of the Gospel, the joy of the Resurrection, while his glance combined sweetness with sincere concern and love. We are the beloved children of God, and this is sufficient for us to be happy, leaving our cares to our Father". Father Polykarpos was the mystery of paternal love. He was the transfusion of life. He would transfuse Christ to you.

HIS GOVERNANCE IN KEFALLONIA

The true prelate is a universal man who belongs to everyone but not to himself. Father Polykarpos was able to make his life divine prey, like the bread of Christ baked in the coal fire of the Holy Spirit so that all the hungry ones would be satisfied. This is why he did not pay attention to his recurring heart failures, his tiring frequent travels and the increase in his workload during his governance in Kefallonia too.

"The people of Kefallonia would have certainly offered him all of the conveniences, if he wished. However, he preferred deprivation. Many times he would be seen making his way to a nearby local restaurant after the tiring completion of the daily tasks. He would lift his small bucket like a beggar who didn't dare sit on a chair, and they would place the portion he had paid for inside it; and he would return to his quarters, a poor almost deserted home. During summer it was unbearably hot. During winter it was like a refrigerator. His life, which was regulated by love and by the Holy Spirit, the wise tactics in dealing with each matter, the simplicity in his contact with people, succeeded in reconciling the divided (from the differences with the Metropolitan Procopius)

«Στην αρχή υπήρχε μια μερίδα που τον αμφισβητούσε. Ο πατέρας Πολύκαρπος μάθαινε ποιои ήταν και πήγαινε στο σπίτι τους. Όταν πήγαινε, άλλαζαν όλοι και όλα. Αλλά χρειάζεται ταπείνωση. Είχε και τη διάκριση. Έκανε εντύπωση η πτωχεία του. Ήταν απλούστατος. Ποτέ δε βαστούσε μπαστούνι στην πόλη. Το εγκόλπιο μέσα. Ερχόταν με τη συγκοινωνία. Όλη η παρουσία του ήταν μάθημα. Τι καταφρόνηση του εαυτού του! Τι αυτοθυσία! Ρίξιμο στο έλεος του Θεού! Άκρα νηστεία.»

Αλλοίωσε τους Κεφαλλονίτες με αυτό που ο ίδιος ήταν. Πέτυχε αθόρυβα χωρίς δημοσιότητες. Έδωσε σε όλους και ήπιαν το νερό της λησμονιάς του παρελθόντος. Νερό που άντλησε εν ιδρώτι του προσώπου του και με επίγνωση ότι η καρδιά του κουρασμένη πήγαινε να σταματήσει. «Εγώ γάρ ἤδη σπένδομαι καί ὁ καιρός τῆς ἐμῆς ἀναλύσεως ἐφέστηκε». Έλεγε βαθυστόχαστα.

Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως, ανήμερα του Ευαγγελισμού, λειτούργησε στο μητροπολιτικό ναό. Εκεί ευχαρίστησε και αποχαιρέτησε τους Κεφαλλονίτες. Το απόγευμα πήγε στην λιτανεία της Ευαγγελίστριας, στα Φαρακλάτα. Μέσα στο Ιερό, πριν βγει για την περιφορά, έβαλε μετάνοια σε όλους. Σερνόταν στο δρόμο κυριολεκτικά είχε πόνο και δεν μπορούσε να σταθεί. Έπεσε. Βαστούσε το Σταυρό και στον ώμο και στο χέρι του και στη ζωή του.

Όταν πρωτοπήγε στην Κεφαλλονιά, δεν έγινε υποδοχή. Όταν νεκρό τον πήγαν στο αεροδρόμιο, τον συνόδεψε όλο το νησί. Το πέρασμά του σημάδεψε όλο το νησί της Κεφαλλονιάς, όπως και της Κέρκυρας.

Ήταν το φως το επί τη λυχνία και όλα που συνθέτουν τον επίσκοπο με τα σπάνια χαρίσματα συμπληρώνονται με την τελευταία πράξη της ιστορίας του. Με την πώση του στο καθήκον επάνω. Η καρδιά του η δοσμένη στο καθήκον, επάνω, συνέχισε να μεταδίδει τη θερμότητά της, την προσήλωσή της προς την Παναγία και από τον

clergy and people.”

“At the beginning there was a portion of people that doubted him. Father Polykarpos would find out who they were and would go to their homes. When he went, everyone and everything changed. However, humility is required. He also had discretion. His poverty made an impression. He was simple. He never carried a stick in the city. He would conceal his episcopal amulet. He used to travel on public transport. His whole presence was a lesson. What denial of himself! What self-sacrifice! Submission to the mercy of God! Extreme fasting.”

He changed the inhabitants of Kefallonia based on what he was. He succeeded quietly, without public exposure. He gave to all to drink the water of forgetting the past. Water that he sourced from the perspiration of his face and with the understanding that his tired heart was on the verge of failure. “For I am already being poured out as a drink offering, and the time of my departure is at hand”, he would say with wisdom.

On the Sunday of the Veneration of the Holy Cross, on the eve of the Annunciation of the Virgin Mary, he conducted the service at the church of the Metropolis. There he thanked and bid farewell the inhabitants of Kefallonia. In the afternoon, he attended the litany of the Evangelistria at Faraklata. In the Sanctuary before exiting for the procession he made a prostration before everyone. He literally crawled along the road. He was in pain and could not stand. He fell. He was carrying the Cross on his shoulder and in his hand and in his life.

When he first went to Kefallonia there was no official welcome for him. When he was taken deceased to the airport, he was escorted by all the people of the island. His passing left a mark on the whole island of Kefallonia as well as that of Corfu.

“He was the light on the lamp and with the final deed of his life, all that constitutes the

ουρανό. Διδάσκει κι από εκεί τα πνευματικά του παιδιά και θα τους δείχνει το δρόμο της θυσίας με τη ζωή του, στην πράξη». Την ευχούλα του να'χουμε! Αμήν.

+Ε.Μ.Π. Ι.Μ.Π. ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Τον π. Πολύκαρπο τον είχα στα μαθητικά μου χρόνια, λαϊκό ακόμη, καθηγητή Θεολογίας, στο Γυμνάσιο ΚΕΡΑΜΙΩΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ. Ήταν το πρόσωπο που μου ενέπνευσε την Ιεροσύνη!

Του αιμνήστου Πολυκάρπου Αρχιερέως, διδασκάλου, αδελφού και συλλειτουργού ημών γενομένου, η ΜΝΗΜΗ ΑΙΩΝΙΑ. Αμήν.

+ π. Ν.Ε.Μ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ;

Είναι η Εκκλησία, η ανά τον κόσμο Ορθοδοξία, η Οικουμενική Εκκλησία; Έχει την αυτοσυνειδησία της Καθολικότητας; Της μοναδικότητας; Αυτό τουλάχιστον τονίζουμε στο Σύμβολο της Πίστεως: «Εἰς Μίαν Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν».

Αν όσοι επί πενήντα χρόνια προετοιμάζουν τη λεγομένη «Αγία Μεγάλη Σύνοδο» δέχονται την Οικουμενικότητα της Ορθοδόξου Εκκλησίας, γιατί φοβούνται να την ονομάσουν «Οικουμενική Σύνοδο»; Εμείς κρατάμε σοβαρές επιφυλάξεις αν μία τέτοια σύνοδος όπως αυτή που θα συνέλθει τον Ιούνιο στην Κρήτη μπορεί να χαρακτηριστεί Οικουμενική.

Ούτε πατέρες «οικουμενικοί» υπάρχουν σήμερα, ούτε το πλήρωμα της Εκκλησίας είναι έτοιμο να υποδεχθεί μία Σύνοδο ως Οικουμενική, ούτε τα προταθέντα θέματα είναι οικουμενικής σημασίας, ούτε συγκαλείται για θέματα πίστεως για απόκρουση αιρέσεων, για θέματα ηθικών εκτροπών.

Αλλ' οι πρωτοστατούντες στη συγκρότηση της

bishop with rare talents, is fulfilled. With his fall while on duty, his heart which was devoted to duty continued to convey its warmth and its dedication to the Panagia even from heaven. He teaches his spiritual children from there and he will continue to show them the path of sacrifice with his life and action." May we have his blessing! Amen.

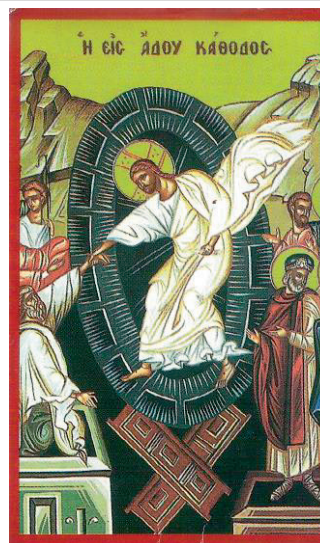
+ E.M.P. H.M.P. Corfu

I had Reverend Father Polykarpos as a teacher of theology, at the Keramion High School in Kefallonia during my school years. He was the person who inspired me to enter the priesthood!

May the memory of the ever memorable Bishop Polykarpos, teacher, brother and fellow priest, BE ETERNAL. Amen.

+Fr N.E.M.

WHY IS IT NOT ECUMENICAL?

Is the Orthodox Church an Ecumenical Church? Is it self-consciously universal or unique? This, at least, is emphasised in the Nicene Creed: "One Holy, Catholic and Apostolic Church".

If those who for fifty years have been preparing the so-called "Holy Great Council" accept the **Ecumenical** nature of the Orthodox Church, then why are they afraid to refer to it as "Ecumenical Council"? We have serious reservations as to whether or not such a

λεγομένης «Μεγάλης Συνόδου» για άλλους λόγους δεν την αποκαλούν «Οικουμενική». Διότι σ' αυτή δε μετέχουν οι λεγόμενες «ομολογίες» (αιρετικά σχήματα και σχίσματα) όπως οι παπικοί και οι προτεστάντες. Αλλ' η αποκοπή των αιρετικών από το σώμα της Εκκλησίας δεν απομειώνει την καθολικότητά της όπως τονίζει και ο Μητροπολίτης Πειραιώς Σεραφείμ.

Γεννάται το ερώτημα: όταν συνήλθαν οι μετά την Τετάρτη Οικουμενικές Σύνοδοι, οι Μονοφυσίτες, συμμετείχαν; Όχι. Πώς τότε δε χρειάστηκε η παρουσία των αποκοπέντων για να προσδοθεί ο χαρακτηρισμός «Οικουμενική» σε μία Σύνοδο, και τώρα επειδή δε συμμετέχουν (δεν μπορούν να συμμετέχουν) αιρετικές παραφυάδες, ο όρος «Οικουμενική» αναβάλλεται για τομέλλον;

Γεννάται σοβαρότερο ερώτημα: για τους συγκροτούντες τη «Μεγάλη Σύνοδο» υπάρχουν και τα δύο, δηλαδή, και η Μία Εκκλησία και η πολλαπλότητα των Εκκλησιών; Στο προσυνοδικό κείμενο με τίτλο «σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς το λοιπόν Χριστιανικό κόσμο», οι εκτός Εκκλησίας αιρετικοί, καλούνται άλλοτε «Εκκλησίες», άλλοτε «Ομολογίες», άλλοτε «αδελφές Εκκλησίες»!

Δηλαδή, δέχονται τη Θεωρία «των κλάδων»; Σύμφωνα μ' αυτή η Εκκλησία (η ορθοδοξία) και οι αιρετικές «εκκλησίες» αποτελούν ισότιμους κλάδους του ιδίου δένδρου και πρέπει να ενωθούν οι κλάδοι, για να ξανασηματισθεί το δένδρο!

Αλλ' η αλήθεια εν προκειμένω είναι άλλη: Το δένδρο υφίσταται. «Τινές τῶν κλάδων ἐξεκλάσθησαν» (Ρωμ. ια' 17-19). Αποκόπηκαν. Αν κάποτε «ἐγκεντρισθοῦν» ξαναενωθούν με την Αλήθεια θα αποτελούν μέλη της Εκκλησίας.

Και εδώ είναι το βασικό έργο μιας Συνόδου, που επιθυμεί να είναι συνέχεια των Οικουμενικών. ΝΑ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΕΙ ΤΟΥΣ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ, που μέσα

council, such as the one which is to take place in June in Crete, can in fact be characterised as **Ecumenical**.

Neither an “ecumenical” clergy exists today, nor is the whole of the Church prepared to accept a council as an ecumenical one, nor are the proposed topics of discussion of **ecumenical significance**, nor is it called for issues of faith for the rejection of heresies or for matters of moral transgressions.

However, the leaders of the materialisation of the so-called “Great Council” do not refer to the council as “ecumenical” for other reasons. They avoid such a term because the so-called “confessions” (heretical schemes and schisms), such as the Catholics and Protestants, do not participate. The breaking away of heretics from the body of the Church though, does not reduce the Church’s universality, as his Eminence Seraphim, the Bishop of Piraeus, also stresses.

This raises the question: Did the Monophysites participate in the Councils subsequent to the Fourth Ecumenical Council? No, they did not. Why was the presence of those who had been cut off, not deemed necessary then, so that a Council could be characterised as “Ecumenical”, and now because certain heretical branches do not participate (they cannot participate), application of the term “Ecumenical” is deferred ... for the future?

Another more serious question arises: For the organisers of the “Great Council” are there two realities, in other words, both the One Church and the multitude of Churches? In the pre-synodic text entitled “The relationship between the Orthodox Church to the Rest of the Christian World”, the heretics who are outside the Church are sometimes referred to as “Churches”, sometimes as “Confessions” and sometimes as “sister Churches”!

In other words, do they accept the theory “of the branches”? According to this theory, the Orthodox Church and the heretical “churches”

στην πάροδο τόσων αιώνων εμφανίσθηκαν. ΕΙΝΑΙ Ο ΠΑΠΙΣΜΟΣ ΑΙΡΕΣΗ; ΕΙΝΑΙ Ο ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ ΑΙΡΕΣΗ; ΕΙΝΑΙ Ο ΧΙΛΙΑΣΜΟΣ ΑΙΡΕΣΗ; Υπάρχει οικουμενική Σύνοδος, που δεν αντιμετώπισε τους παρεκκλίνοντας από την πίστη, δηλαδή, τους αιρετικούς;

Εμείς γιατί φοβούμεθα να θέσουμε τα όρια και να καταθέσουμε την αντιαιρετική μαρτυρία για όσους ξεπέρασαν τα όρια και συγκροτούν αιρετικές ομάδες;

Οι συγκροτούντες τη «Μεγάλη Σύνοδο» εν πολλοίς πιλοτάρονται από τον Οικουμενισμό και το Διαθρησκευτικό διάλογο. Γι' αυτό και στα προσυνοδικά κείμενα δεν υπάρχει ο χαρακτηρισμός «αιρετικός»! Αλλά η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ δεν είναι ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗ. ΕΙΝΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΕΙΣ ΕΝΟΤΗΤΑ όχι ΕΙΣ ΣΧΙΣΜΑΤΑ.

Με προσδοκίες και προετοιμασίες πενήντα ετών συνέρχεται η λεγόμενη «Αγία και Μεγάλη Σύνοδος» που όπως ήδη αναφέρθηκε, δεν μπορεί και δεν πρέπει να ονομασθεί «Οικουμενική Σύνοδος». Αν επρόκειτο περί Οικουμενικής, θα έπρεπε να κληθούν όλοι οι ανά τον κόσμο Ορθόδοξοι επίσκοποι, που ασκούν ουσιαστική διαποίμανση λαού. Κάτι τέτοιο δεν έγινε. Και επομένως η συγκροτούμενη Σύνοδος φαίνεται να έχει την αυτοσυνειδησία μιας Πανορθοδόξου Συνόδου.

Αλλά εν τοιαύτη περιπτώσει, τι χρειάζονται τόσες μεγάλες αντιπροσωπείες από τις κατά τόπους Εκκλησίες; Αν ανάλογες με την αντιπροσωπεία της Εκκλησίας της Ελλάδος (σαράντα πρόσωπα!) είναι και οι αντιπροσωπείες των Αυτοκεφάλων Εκκλησιών φαντάζεσθε, τα προβλήματα (χωροταξικό, επικοινωνιακό οικονομικό κ.α.);

Αν, όπως εγράφη, η υπόθεση της «Μεγάλης Συνόδου» θα στοιχίσει κάποια εκατομμύρια ευρώ, αντιλαμβάνεσθε το σκανδαλισμό του φτωχού λαού μας, σε ημέρες τρομερής

constitute equivalent branches of the same tree and so the branches must unite in order to reconstitute the tree!

The truth, however, lies elsewhere. While the tree does in fact exist, "some of the branches were broken off" (Rom. 11:17-19). The branches have been cut off. If someday they are to be "grafted on", reunited with the Truth, they will be members of the Church.

This is the fundamental task of a Council, which wishes to be a continuation of the Ecumenical Councils. IT IS TO DESIGNATE THE HERETICS which have emerged during the course of so many centuries. IS CATHOLICISM/PAPISM A HERESY? IS PROTESTANTISM A HERESY? IS MILLENNIALISM A HERESY? Is there an Ecumenical Council which did not deal with those who had broken away from the faith, that is, the **heretics**?

Why are we afraid to set the boundaries and to declare an anti-heretical testimony for all those who have overstepped the boundary, thus creating heretical groups?

The organisers of the "Great Council" are governed to a large extent by the spirit of Ecumenism and inter-religious dialogue. For this reason, there is no use of the term "heretic" in the presynodic texts! The ORTHODOX CHURCH, however, is not ECUMENIST. IT IS ECUMENICAL, IN TERMS OF UNITY and not in SCHISMS.

With expectations and fifty years of preparations, the "Holy Great Council", as has already been argued, cannot be and must not be named "Ecumenical Council". If such a Council were in fact Ecumenical, then all the Orthodox bishops who have significant pastoral responsibilities should have been invited too. This has not happened. Therefore, **the Council** appears to have the self-consciousness of a **Pan-Orthodox Synod**.

But in this case, why is such a broad representation from the various local Churches

οικονομικής κρίσεως;

Ο «ντόρος» γύρω από τη «Μεγάλη Σύνοδο», δίνει εκ πρώτης όψεως την εντύπωση, ότι θ'ασχοληθεί με σπουδαία θέματα. Αλλ' όπως είπαμε θέμα πίστεως ουδέν. Δεν πρόκειται να ασχοληθεί με τους κινδύνους για το Ορθόδοξο πλήρωμα από τους πάσης φύσεως αιρετικούς και αθέους, οι οποίοι σχεδόν ανενόχλητα πριωνίζουν το δένδρο της Ορθοδοξίας μας.

Θέματα όπως ο γάμος και η νηστεία, που αναφέρονται στην ημερησία διάταξη, είναι ήδη λυμένα από τις Οικουμενικές Συνόδους. Και θεωρείται δεδομένο, ότι μία Σύνοδος, Οικουμενική ή μη, δεν μπορεί ν' αλλάξει «όρια» που οι πατέρες προηγούμενων Συνόδων έθεσαν.

Πολλοί φοβούνται, ότι όσον αφορά το γάμο, δεν πρόκειται να γίνει κάτι ουσιώδες για τη διάσωση του θεσμού του. Ορθώς εγράφει ότι «το Ευαγγέλιο της εκκλησιαστικής εμπειρίας δεν παγιδεύεται να συζητάει ουτοπίες. Φωτίζει όμως τη διαφορά της σύμβασης από το Μυστήριο». Σήμερα στον Ορθόδοξο χώρο και δη στον τόπο μας το Μυστήριο του Γάμου το υποκατέστησαν ένα «σύμφωνο», μία «σύμβαση», μία «υπογραφή ενός δημάρχου», ένα «συμβόλαιο».

Θα καταδικάσει η «Μεγάλη Σύνοδος» τους δράστες της διακωμωδήσεως του Μυστηρίου του γάμου; Θα μπορεί π.χ. να θεωρείται μέλος της Εκκλησίας ένας δημοτικός άρχοντας που ... «ευλογεί» «πολιτικό γάμο»; Κατά τόπους Σύνοδοι έχουν καταδικάσει τον «πολιτικό γάμο» ως πορνογαμία. Θα γίνει αυτό και πανορθόδοξως; Θ' ασχοληθεί η «Σύνοδος», όπως προτείνει και ο Μητροπολίτης Σμύρνης Συμεών και με το «σύμφωνο συμβιώσεως

required? If representation from the Autocephalous Churches were to match that of the Church of Greece (40 people!), can you imagine the problems (logistic, communication, economic, etc.) that would arise?

If, as it has been publicised, the “Great Council” is to cost some millions of euro, can you imagine how the impoverished local people would be scandalised at a time of great economic crisis?

The hype surrounding the “Great Council” gives the impression at first glance that it will address important issues. However, as we mentioned, no issues on faith are included. It has no intentions to deal with the dangers the Orthodox people face from the various heretics and the atheists, who almost undisturbed are sawing the tree of Orthodoxy.

Issues such as marriage and fasting which are on the agenda have already been addressed by Ecumenical Synods. It is given that a Synod, Ecumenical or not, cannot change the “limits” that were set by the fathers of the previous Synods.

Many are concerned that in regards to marriage nothing will be done to salvage this institution. It has been rightly written that “the Gospel of the ecclesiastical experience does not fall into the trap of discussing utopias. However, it highlights the difference between the marriage agreement and the Sacrament of the Church”. Today, in the Orthodox world, and already in our motherland, the Sacrament of marriage has been replaced by a “legal agreement”, a “marital agreement”, a “Mayor’s signature”, a mere “contract”.

Will the “Great Council” condemn those who made a mockery of the Sacrament of marriage? For instance, will a public leader who “blesses” a “civil marriage” be considered a member of the Church? Various regional councils have condemned the “civil marriage”

ομοφυλοφίλων»; Καίρια ερωτήματα.

Και όσον αφορά στο θέμα της νηστείας, άραγε «η σπουδαιότητα της νηστείας, και η τήρηση αυτής σήμερα» (διατύπωση ημερησίας διατάξεως), δεν είναι δεδομένα από την Αγία Γραφή και τους Πατέρες; Τώρα θα πληροφορηθούμε τη σπουδαιότητα της νηστείας και το πώς τηρείται από τους πιστούς άλλοτε κατ' ακρίβεια και άλλοτε κατ' οικονομία; Πολύ φοβούμεθα τον κίνδυνο νέων διενέξεων, νέων διασπάσεων, ακόμη και νέων σχισμάτων.

Η ημέρα της ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ που ορίσθηκε ως έναρξη των εργασιών της «Μεγάλης Συνόδου», είναι ημέρα αγιοπνευματικού φωτισμού και ενότητας. Και τα δύο ολόθερμα ευχόμεθα, ως μέλη του σώματος της Εκκλησίας (της Ορθοδοξίας). Αμήν.

+ Α. Δ. Α.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Η Μεγαλομάρτυς του Χριστού

Η Εκκλησία είναι το σώμα του Χριστού κι απαρτίζεται από όσους ανθρώπους πιστεύουνε σ' Αυτόν ορθά κι αληθινά όπως έδίδαξε Εκείνος

Η Ορθόδοξος Εκκλησία είναι «η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία», όπως λέγει το Σύμβολον της Πίστεως. Λέγει «Μία», που θα πει πως δεν υπάρχουν άλλες Εκκλησίες. Κι αυτή η Μία Εκκλησία είναι η Ορθόδοξος. Οι άλλες που παρουσιάζονται σαν Εκκλησίες δεν είναι εκκλησίες, αλλά είναι αιρέσεις. Η Ορθόδοξος Εκκλησία είναι η μόνη που κράτησε έως σήμερα όσα παρέλαβε από τους Αποστόλους κι από τους διαδόχους των, τους αγίους Πατέρας. Η Παπική, η Προτεσταντική κι άλλες, μικρότερες, λεγόμενες Εκκλησίες, δεν κρατήσανε ανάλλαχτα όσα

as a sinful union. Will this condemnation become Pan-Orthodox? Will the Council address the issue of the “cohabitation agreement of homosexuals”, as his Eminence Simeon, the Bishop of Smyrna, has suggested? Serious questions.

With respect to the issue of fasting, “the importance and the keeping of fasting today” (included in the daily articulation agenda), are not given by the Holy Bible and the Fathers of the Church? Are we going to be informed now about the significance of fasting and how this is observed by the faithful, sometimes with accuracy and other times using discretion? We really fear the danger of new disputes, new break-offs and even new schisms emerging.

The day of PENTECOST, which was set as the commencement of the “Great Council’s”, functions, is a day of enlightenment by the Holy Spirit and of unity. We warmly wish for both, as members of the body of the Church (of Orthodoxy). Amen.

+A.D.A.

ORTHODOXY

The Great Martyr of Christ

The Church is the body of Christ and is made up of people who believe in Christ truly and correctly, the way He taught.

The Orthodox Church is the “One Holy, Catholic and Apostolic Church” as the Symbol of Faith states. It declares “One” which means there are no other Churches. And this One Church is the Orthodox Church. The others which are presented as Churches are not churches but heresies. The Orthodox Church is the only one which has kept, until this day, everything that she received from the Apostles and their successors, the Holy Fathers. The Papal, the Protestant and other so-called Churches, have not kept unaltered all that they received since the establishment of the Christian Church. They have made changes following opinions and desires of people so

παραλάβανε από καταβολής της Χριστιανικής Εκκλησίας, αλλά τα αλλάξανε, κατά τις γνώμες και κατά τα θελήματα των ανθρώπων, και γι' αυτό σήμερα είναι παραμορφωμένες, σε πολλά μάλιστα σε τέτοιο σημείο που να αναρωτιέται κανείς τι σχέση έχουνε με τη διδασκαλία του Χριστού ορισμένα πράγματα που διδάσκουνε και κάνουνε. Κατεβάσανε τη Θεϊκή διδασκαλία στα μέτρα του αμαρτωλού ανθρώπου, με τις μικρότητές του, με τις μωροφιλοδοξίες του, με τα συμφέροντά του, με τους φυλετικούς εγωισμούς του.

Μ' αυτό τον τρόπο, αυτές οι λεγόμενες Εκκλησίες καταντήσανε σαν συστήματα εγκόσμια, όπως όλα τ' άλλα που αποβλέπουνε σε εγκόσμιες σκοπιμότητες, πολλές φορές με τον πιο αποκρουστικό και σατανικό τρόπο, τόσο, που αντί να τραβούνε προς το Χριστό τις ψυχές που διψάνε τη σωτηρία, τα απολωλότα αυτά πρόβατα, τα διώχνουνε και τα ρίχνουνε στην αθεΐα και στην αδιαφορία για την ψυχή τους, όπως κάνανε οι Φαρισαίοι, που γι' αυτούς είπε ο Κύριος, οργισμένος: «*Οὐαὶ ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων*». (Ματθ. κγ' 14)

Οι δήθεν αυτές Εκκλησίες είναι κατά βάθος συστήματα βολικά, καμωμένα σύμφωνα με τις αδυναμίες και με τις αμαρτωλές επιθυμίες του ανθρώπου, γιατί, με το πρακτικό πνεύμα τους, επιχειρήσανε να καθαρίσουνε τη διδασκαλία του Χριστού από τις τάχα υπερβολές, που είναι απαράδεκτες απ' αυτό το πρακτικό πνεύμα, όπως είναι, λ.χ. η ακτημοσύνη, η απάθεια, η τέλεια αφοσίωση στο Θεό εξ' όλης της ψυχής και εξ' όλης της διανοίας, δηλ. ο μοναχικός βίος, η αποξένωση από τον κόσμο από τα του κόσμου κι' από την κοινωνική δραστηριότητα κι' από την πολιτική, η πνευματική θεωρία, η εγκατάλειψη του σώματος κ.λ.π. Αυτά τα θεωρήσανε σαν πράγματα απάνθρωπα κι' ακατόρθωτα από τον άνθρωπο, απάνω από τις δυνάμεις του. Και γι' αυτό, συμβιβάσανε το Χριστιανισμό με τις αδυναμίες τους, κάνοντας ένα βολικό Χριστιανισμό, δηλαδή μια ψεύτικη διδασκαλία του Χριστού, διορθωμένη κατά τα εγκόσμια συστήματα, που δεν έχει άλλη σχέση με το

that today they have been transformed to such an extent that one wonders what relationship some of their teachings and activities have to the teachings of Christ. They have degraded the Divine teaching to the level of the sinful man with his smallness, with his foolish ambitions, with his interests, with his racial selfishness.

In this way, these so-called churches have ended up as earthly institutions just like all the other institutions which aim at earthly achievements. This is often done in the most disgusting and satanic way to such an extent that instead of attracting to Christ the lost souls which thirst for salvation, they push them away and throw them into atheism and indifference for their soul. Thus, doing the same as the Pharisees, whom the Lord addressed enraged: "*Woe to you, scribes and Pharisees, hypocrites! For you shut up the kingdom of Heaven against men; for you neither go in yourselves, nor do you allow those who are entering to go in*". (Matt. 23:14)

These so-called Churches are in reality institutions of convenience formed in line with the weaknesses and the sinful desires of people. Guided by their practical mentality, they attempted to remove from the teachings of Christ whatever they considered to be unacceptable exaggerations e.g. lack of possessions; apathy; the complete dedication to God which is the monastic life; the withdrawal from the world, from the worldly, from social and from political activities; the spiritual; the neglect of the body etc. They considered all of these as inhumane, unachievable and beyond the capabilities of man. Therefore, they compromised Christianity with their weaknesses, forming a convenient Christianity, that is, a false teaching of Christ, modified in accordance to earthly systems. This convenient Christianity has no other relationship to Christ apart from His name.

Χριστό, παρεκτός από το όνομά Του.

Με άλλα λόγια, αυτές οι Εκκλησίες, που τα βολεύουνε όλα για να τραβάνε εύκολα τους ανθρώπους που δεν αντέχουν στις δοκιμασίες και στους πνευματικούς αγώνες, κατά βάθος δεν αποβλέπουν στη μέλλουσα ζωή, αλλά σε τούτη, την υλική, και δεν λένε τα λόγια του Αποστόλου Παύλου «οὐ γάρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλά τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν.» (Εβρ. 13' 14) αλλά λένε τ' ανάποδο: «Οὐκ ἔχομεν μέλλουσαν πόλιν, ἀλλά τὴν ὧδε μένουσαν ἐπιζητοῦμεν» Γι' αυτό και η λατρεία τους, αντί να έχει το λατρευτικό και λειτουργικό πνεύμα που έχει η Ορθόδοξος Εκκλησία, πήρε κοσμικό χαρακτήρα, η τελετουργία πήρε θεατρικό χαρακτήρα, η μουσική κι η ζωγραφική χάσανε το λειτουργικό και πνευματικό ύφος και καταντήσανε τέχνες κοσμικές, που τις υπηρετούνε άνθρωποι κοσμικοί, όπου δεν έχουν καμμιά σχέση με τη θρησκεία και με την Εκκλησία.

Μ' όλα ταύτα, αυτές οι λεγόμενες Εκκλησίες, που είναι, όπως είπαμε, αγνώριστες παραμορφώσεις της αληθινής Εκκλησίας του Χριστού, παρουσιάζονται ως οι γνήσιες Εκκλησίες Του, και με εωσφορική έπαρση θέλουνε να ρυθμίζουνε αυτές τα ζητήματα της Χριστιανικής θρησκείας στον κόσμο και διεκδικούν τις πρωτοκαθεδρίες στα συνέδρια. Και τούτο γίνεται, επειδή οι χώρες, στις οποίες έχουν στήσει τις έδρες τους αυτές οι ψευτοεκκλησίες, έχουνε σήμερα πολιτική δύναμη και μηχανικό πολιτισμό και μ' αυτά επιβάλλονται επάνω στην ανθρωπότητα. Ενώ η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία δηλαδή η Ορθόδοξος, η αληθινή κι απαραμόρφωτη Εκκλησία του Χριστού, που δεν άλλαξε δρόμο, χαρακτήρα και εξωτερική έκφραση μέχρι σήμερα, αυτή η «Μία Εκκλησία», που τη θεωρούνε σαν αίρεση οι αιρετικοί, κάθεται συμμαζεμένη, σαν «πτωχός γείτονας» κι' αυτό γίνεται γιατί δεν αντιπροσωπεύει μεγάλα έθνη, που έχουνε πολιτική δύναμη και μηχανικό πολιτισμό, δηλ. γιατί δεν έχει επάνω της τα οικόσημα του Σατανά. Κι αντί να την αναγνωρίζουνε σαν το ακατάλυτο θεμέλιο του Χριστιανισμού, σαν τη σεβάσμια μητέρα των Χριστιανών, που απ' αυτή διδαχθήκανε τη θρησκεία και πήρανε τα πάντα, πίστη,

In other words, these Churches which modify everything in order to easily attract the people who cannot endure trials and spiritual struggles, in reality do not focus on the future life but focus on this present materialistic life. They do not say the words of Apostle Paul *“For here we have no continuing city, but we seek the one to come”* (Heb. 13:14), but they say the opposite: *“We have no city to come, but here we seek the continuing one”*. For this reason, their worship has taken a secular character instead of the liturgical character of worship of the Orthodox Church. Their liturgy has taken a theatrical character; their ecclesiastical music and art have lost the liturgical and spiritual style and have ended up as secular forms of art served by secular people who have no connection to the religion and to the Church.

In addition, these so-called churches which as we said, are unrecognisable distorted forms of the real Church of Christ, present themselves as genuine Churches of Christ and with demonic arrogance they want to control the matters of the Christian faith in the world. These false churches contest the leading role in conventions because they have established their headquarters in countries which have political power and technology enabling them to influence the world. Whereas the One, Holy, Catholic and Apostolic Church, which is the Orthodox, the true and unchanged Church of Christ which has not changed direction, character and outward expression until today, this “One Church” which the heretics consider as heretic, sits hunched over, like a “poor neighbour”. This is so because this Church does not represent large nations with political power and technology. In other words, the Orthodox Church does not have on her, the coat of arms of Satan. Instead of being recognised as the unabolished foundation of Christianity, the respectable mother of the Christians from whom they have been taught the religion and received everything including faith, celebration and ecclesiastical art, they try to be her teacher and advisor. And instead of those, who have gone astray from the true

τελετουργία, εκκλησιαστική τέχνη κ.λ.π. της κάνουνε το δάσκαλο και το συμβουλάτορα. Κι αντί να γυρίσουνε πίσω στον αληθινό δρόμο αυτοί οι παραστρατημένοι που τον αφήσανε και περιπλανηθήκανε στην έρημο της πλάνης, αυτοί έχουνε την αλαζονεία να την καλούνε επιτακτικά να αφήσει το δρόμο που της χάραξε ο Κύριος και να πάει μαζί τους.

Ω, εωσφορική αδιαντροπιά! Οι νόθοι να θεωρούνε για νόθα, τα γνήσια παιδιά της Εκκλησίας, και να κάνουνε κάθε τρόπο να τα ταπεινώσουνε και να τα ποδοπατήσουνε. Αυτά δεν τα λέγει καμμιά φαντασία, αυτά τα λέγει η Ιστορία, που δεν μπορεί να την αλλάξει κανένας Ποντίφικας.

Αλλά κοντά στα άλλα γνωρίσματα που πιστοποιούν πως η γνήσια Εκκλησία είναι η Ορθόδοξος, είναι και τούτο: Το ότι αυτή η Εκκλησία καταδιώκεται, δεινοπαθεί αγωνίζεται, ταπεινώνεται, υποφέρει μαρτύρια, από τον καιρό που εξουσιάζουνε τον κόσμο τα ρωμαϊκά στίφη έως σήμερα. Αυτή η κακοπάθηση της Ορθοδοξίας είναι περισσότερο ατράνταχτος τίτλος της γνησιότητάς της κι από τα πρωτοτόκια της ακόμα, κατά το λόγο που είπε ο Κύριος: «*Εί μέ έδωξαν και ύμιας διώξουσιν*», (Ιωαν. ιε' 20) και «*Ός εάν θέλη γενέσθαι μέγας εν ύμιν, έσται ύμών διάκονος, και ός εάν θέλη ύμών γενέσθαι πρώτος, έσται πάντων δοϋλος*» (Μαρ. 10' 43-44). Ο Απόστολος Πέτρος λέγει: «*Αγαπητοί, καθό κοινωνείτε τοίς του Χριστου παθήμασι, χαίρετε*» (Α' Πετρ. 4' 13). Κι ο Απόστολος Παύλος λέγει: «*Είδότες ότι ώσπερ κοινωνοί έστε των παθημάτων, ούτω και της παρακλήσεως*» (Β' Κορ. 1' 7).

Και για να μιλήσουμε με συντομία, ο Κύριος δεν μακάρισε ποτέ τους καλοπερασμένους και τους εξουσιαστές, αλλά τους καταδιωγμένους, τους φτωχούς και τους κατατρεγμένους. Φτωχή και κατατρεγμένη είναι η Ορθόδοξος Εκκλησία, πλούσιες και εξουσιαστικές είναι κάποιες από τις άλλες λεγόμενες Εκκλησίες. Ποια, λοιπόν, απ' αυτές είναι η αληθινή, η κατά Χριστό Εκκλησία, σύμφωνα με το Ευαγγέλιο;

Ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος γράφει τα εξής λόγια:

path and are wandering in the desert of delusion, to return back to the true path, they have the arrogance to demand that the real Church leaves the true path which the Lord opened, and follow them.

Oh luciferic impudence! The illegitimate ones consider the genuine children of the Church as illegitimate. They find every way to humble and step all over the genuine children of the Church. This is no imaginative story but real historical facts which cannot be changed by any Pontiff.

Amongst other characteristics which confirm that the genuine Church is the Orthodox one is the following: The fact that this Church is persecuted, suffers, struggles, is humbled, and endures martyrdom from the roman swarms till today. This suffering of Orthodoxy is a more convincing title of Her authenticity than even Her birthright. This is based on what the Lord said: *"If they persecuted Me, they will also persecute you."* And *"But whoever desires to become great among you shall be your servant. And whoever of you desires to be first shall be the slave of all"* (Mark 10:43-44). Apostle Peter says: *"Beloved, rejoice to the extent that you partake of Christ's suffering"* (1 Peter 4:13). And Apostle Paul says: *"We know that as you are partakers of the sufferings, so also you will partake of the consolation"* (II Cor. 1:7).

In brief, the Lord never blessed the ones living in comfort and the ones in authority but the victimised, the poor and the persecuted. Poor and persecuted is the Orthodox Church, rich and authoritarian are some of the other so-called Churches. Therefore which one is the genuine, Church in Christ, according to the Gospel?

Saint Isaac the Syrian writes the following: *"Instead of good living, rest and life with no worries, God allows hardships, temptations*

«Τούτο είναι εκείνο που φανερώνει σε ποιους κατοικεί το Άγιον Πνεύμα, το ότι δεν τους συνηθίζει στην καλοπέραση, στην ανάπαυση και στην αμέριμνη ζωή, αλλά όλο ταλαιπωρίες, πειρασμούς και βάσανα παραχωρεί ο Θεός να τους τυραννούν». Και τότε που παρακάλεσε ο Απόστολος Παύλος το Χριστό να τον γλυτώσει από κάποιο βάσανο που είχε και που το λέγει σκόλοπα (αγκάθι), ο Χριστός του είπε: «Άρκει σοι ἡ χάρις μου, ἡ γάρ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» (Β' Κορ. 12' 9). Δηλ. «Δεν σου παίρνω τη δοκιμασία, αλλά σου δίνω τη δύναμη να την υποφέρεις. Γιατί, αλλιώς, πώς θα φανεί η δύναμή μου;».

Σύμφωνα μ' αυτά τα λόγια η Ορθοδοξία έχει την ευλογία να καταδιώκεται, όπου όμως υπάρχει αγώνας για την πίστη, εκεί υπάρχει κι ο Χριστός, που είπε: «*Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται, καὶ οἱ βιασταὶ ἄρπάζουσιν αὐτήν*». (Ματθ. 11' 12)

Η Ορθόδοξος Εκκλησία, σε τούτη την πονηρή εποχή της υλοφροσύνης και των συμβιβασμών έχασε τον ηρωικό χαρακτήρα της και την ταπεινή επίγνωσή της πως είναι η Μία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, και μιλά για Ένωση, αυτό το αιώνιο τροπάρι, που λένε στην τυραννισμένη την Ορθοδοξία εκείνοι που την μισούν και που κοιτάζουνε πάντα να εκμεταλλευθούν τις αγωνίες της, οι «ψευδαδελφοί της», αυτή η Ένωση είναι η ένωση που λέγει ο λύκος στο πρόβατο. Το κακόμοιρο το πρόβατο βόσκει ταπεινό κι ανύποπτο, κι ο λύκος του λέγει με γλυκειά φωνή: «Αρνάκι μου, πόσο σ' αγαπώ! Να, βλέπεις πώς τρέχουνε τα σάλια μου από την αγάπη. Τώρα θα σε φάω, και θα ενωθούμε!» Γι' αυτή την ένωση μιλά ο αγαπητός εν Χριστώ αδελφός μας. Ω εσείς, που ερωτοτροπείτε μαζί του και που απογυμνώνετε την Εκκλησία μας από το σεβάσμιο και ελληνικό χαρακτήρα της, για να διευκολύνετε αυτή την Ένωση, αδιάφορο αν το Γένος μας θα το καταπιεί ο Λατίνος, και θα χαθεί. Αλλοίμονο! Μη μπάζετε στο μαντρί τους λύκους με τα πρόβατα.

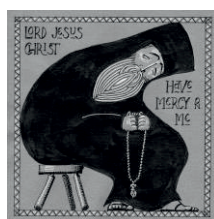
Φώτιος Κόντογλου

and suffering to trouble the ones in whom the Holy Spirit resides, as a sign that the Holy Spirit resides in them.” And when Apostle Paul asked Christ to rid him of some torment which he suffered from, which he calls thorn, Christ told him: “My grace is sufficient for you, for My strength is made perfect in weakness” (II Cor.12:9). In other words, “I will not take away the suffering but I give you strength to face it. Because how else, would my strength be revealed?”

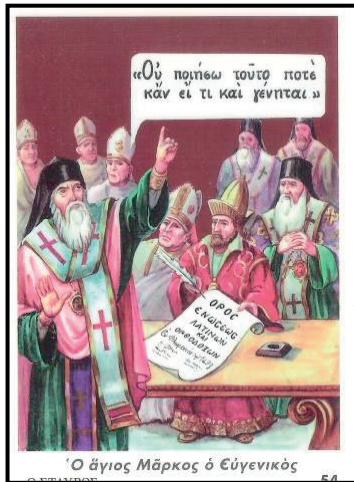
In line with these words, Orthodoxy is blessed to be persecuted. However, wherever there is struggle for the faith, Christ is also present. Christ said “*The kingdom of heaven suffers violence, and the violent take it by force*”. (Mat. 11:12).

During this evil era of materialism and compromise, the Orthodox Church has lost her heroic character and the humble knowledge that she is the One, Catholic and Apostolic Church and talks about Union. Union, this eternal tune sung to the tortured Orthodoxy by those who hate Her, “*Her false brothers*”, who try to take advantage of Her agony. This Union is the union which the wolf tells the sheep. The unfortunate sheep grazes humble and naive, and the wolf says to it with a sweet voice: “*My lamb, I love you dearly! Look how my saliva is dripping from love. Now, I will eat you and we’ll be united*”! This is the union about which our dear brother in Christ is talking about. You who sweet talk with him and strip our Church from Her respectable and Greek character in order to facilitate this Union, indifferent to whether our Nation will be swallowed by the Latin and disappear. Alas! Do not show the wolves into the sheep yard with the sheep.

Fotios Kontoglou

ΟΥΔΕΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΝΩΤΕΡΟΝ

«Οὐ συγχωρεῖ
συγκατάβασις εἰς
τά τῆς Ὁρθοδόξου
Πίστεως»
(Μάρκος
Εὐγενικός)

Από ετών κατά κόρον γίνεται ως γνωστόν, λόγος εκ μέρους τόσον κληρικών, όσον και λαϊκών, αναφορικώς με τό περί «ενώσεως των εκκλησιών» θέμα. Ποίων όμως εκκλησιών την ένωση εννοούν; ο ενανθρωπήσας Θεός μία Εκκλησία εθεμελίωσε, της οποίας και υπάρχει Κεφαλή, Αρχηγός και θεμελιωτής, και όχι πολλές. Ο ίδιος ο Κύριος εἶπε: **«Εγώ εἶμι ἡ ἄμπελος ἡ Ἀληθινή..»**(Ἰων. 15' 1). Δεν εἶπε απλώς ὅτι εἶναι μία «ἀμπελος» ἀλλ' ὅτι εἶναι ἡ «ἀμπελος» και μάλιστα **«ἡ ἀληθινή»**. Και αὐτή ἡ Εκκλησία, εἶναι ἡ **«ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ»**. Εἶναι αὐτή, για την Οποία ο Προφητάναξ Δαυῖδ εν Αγίῳ Πνεύματι, εἶπε: **«...καὶ ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε καὶ ἐπίσκεψαι αὐτήν** (ὄχι αὐτάς) **ἦν** (την ὁποῖαν ὄχι τας ὁποίας) ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ σου». (Ψαλμ. 79' 16). Ο Κύριος μίλησε περί **«ἀμπέλου»** και ὄχι περί **«αμπέλων»**.

Ο Απόστολος των εθνών Παῦλος εις την προς Εφεσίους επιστολή του, κεφάλαιο ε' στιχ. 25, γράφει: **«Ὁ Χριστός ἠγάπησε τὴν Ἐκκλησίαν** (δεν λέγει τας εκκλησίας) **καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς** (ὄχι αὐτάς..) κ.τ.λ.». Διατί; Απλούστατα διότι **ἡ Δεξιὰ τοῦ Κυρίου Μία Ἐκκλησία ἐφύτευσεν** και την Οποία **«Ἐκτρέφει καὶ θάλπει»** (Εφεσ. 5' 29). Ἐτσι ἄλλωστε ομολογοῦμε και εις το θ' ἄρθρο του Συμβόλου της πίστεως λέγοντες: **«εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν»**, ὄχι εις πολλές. Ἐπ' αὐτοῦ ο Ἅγιος Νεκτᾶριος στην ἱερά αὐτοῦ Κατήχηση σελ. 94

THERE IS NO EQUAL TO OR GREATER THAN ORTHODOXY

As it is known, for many years, extensive talking is done by the clergy as well as by the laity, regarding the topic of the "unification of the churches". However, the unification of which churches do they mean? The Incarnate God established one Church, which has a Head, a Leader and a Founder, and not many churches. Christ himself said: *"I am the true vineyard..."* (John 15:1). He didn't simply say He is "a vineyard" but "the vineyard" and indeed the "true" one. And this Church is the **Orthodox Church**. It is the Church about which the Prophet David, inspired by the Holy Spirit, said: *"... look down from heaven and see, and visit this vineyard (not these) which Your right hand has planted"* (Psalm 79:15-16). The Lord spoke about **"the vineyard"** and **not about "the vineyards"**.

Apostle Paul, the apostle of the nations, in his Letter to the Ephesians (Ch. 5:25) writes: *"Christ loved the Church (not the churches) and gave Himself for Her (and not these churches) ..."* Why? Simply because *the right hand of the Lord planted one Church which "He nourishes and cherishes"* (Ephesians 5:29). Besides, this is what we confess in the ninth article of the Symbol of our Faith when we say *"In One Holy, Catholic and Apostolic Church"*, not many. On this topic, Saint Nektarios writes in his Holy Catechism on page 94: *"When we say one Church we mean the one and only religious institution on earth, which was founded and was inaugurated by Christ and the Holy Spirit, and of which Christ is the Head... "*, not the Pope.

Saint Nektarios in his book "A Historical Study of the Church and the Holy Tradition" says: *"Those who have not been reborn through the Divine Grace, which functions within the only*

λέγει: «Λέγοντες εις μίαν Ἐκκλησίαν νοοῦμεν τό
ἕν καί μόνον θρησκευτικόν καθίδρυμα τό ἐπί τῆς
γῆς, ὑπό τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καί τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος καθιδρυθέν καί ἐγκαινιασθέν, τοῦ
ὁποίου κεφαλή ὁ Χριστός...», ὄχι ο Πάπας.

Ο αὐτός Ἅγιος εἰς τὸ βιβλίον τοῦ «Μελέτη
ἱστορική περὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ Ἱερᾶς
Παραδόσεως», λέγει: «**Οἱ μὴ ἀναγεννηθέντες
διὰ τῆς θείας χάριτος, τῆς ἐνεργούσης ἐν μόνῃ
τῇ Μιᾷ Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ καὶ Ἐκκλησία
οὐδεμίαν ἐκκλησίαν ἀποτελοῦσιν, οὔτε ὁρατὴν,
οὔτε ἀόρατον**». Το προσέξατε, ἀγαπητοί,
«οὐδεμίαν ἐκκλησίαν ἀποτελοῦσιν». Ἄρα οἱ
λεγόμενοι καταχρηστικῶς ἐκκλησίες εἶναι
παρασυναγωγές που δημιουργήθηκαν ἀργότερα
ἀπὸ διαφόρους αἰρεσιάρχες καὶ τοῦ ὀπίσθεν
αὐτῶν κρυπτομένου Διαβόλου. Καιρὸς εἶναι νὰ
σταματήσει τὸ 'τροπάριον' περὶ 'ἐνώσεως', διότι
εἶναι πλάνη, καὶ νὰ μάθουν τὸ 'τροπάριον' περὶ
«ἐπιστροφῆς αὐτῶν» ἐν μετανοίᾳ, ταπείνωσιν καὶ
συντριβῇ.

Ἀπὸ ὅσα ἔχουν λεχθῆναι μπορεῖ καθένας
καλοπροαίρετος ἀναγνώστης νὰ συμπεράνει ὅτι
οὐδεμία συμφωνία εἶναι δυνατόν νὰ προέλθῃ με-
τους ἐμμένοντα στανικῶς καὶ ἀμετανοήτως στὶς
εσφαλμένες κακοδοξίες καὶ αἰρετικές θέσεις
τους. Εὐρίσκονται ἐξ ολοκλήρου εἰς τὴν πλάνη
καὶ ὡς λέγει ὁ Ἅγιος καὶ Ἰσαπόστολος Κοσμάς
«*βαδίζουσι εἰς τὸ σκότος, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ
Διαβόλου*».

Οἱ προσπάθειες διαλόγων, συμπροσευχῶν καὶ
υποχωρήσεων που γίνονται... πρὸς δημιουργία
καταλλήλου κλίματος γιὰ τὴν ἐπιδιωκόμενη
ένωση - ἐνόησε προδοσία, χωρισμὸ ἀπὸ Θεοῦ
καὶ νέα πλάνη τὸν οἰκουμενισμό, - εἶναι
ἀντικανονικές. Δὲ φέρουν τὴ σφραγίδα τῆς
γενισιότητος, ἀφ' ἐνός μὲν διότι παραβαίνονται
ὅροι καὶ κανόνες Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀφ'
ἐτέρου δὲ διότι ἐπιδιώκονται ὅλα αὐτὰ ἀνευ τῆς
πλήρους ὁμοφροσύνης ἐν τῇ ἀληθείᾳ. Ὑπάρχει
ἀκόμη κίνδυνος νὰ δημιουργηθῆναι καὶ ἄλλο
σχίσμα στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία πρὸς λύπη
Χριστοῦ, χαρὰ διαβόλου καὶ ἀπώλεια ψυχῶν.

Καλὸν εἶναι, νὰ ἐπιδιωχθῆναι πρῶτιστως ἡ ἐνώση
ὅλων ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν μετὰ τοῦ Θεοῦ, δια

*One Catholic and Apostolic Church, do not
constitute any church, neither visible nor
invisible*". Have you noticed the "do not
constitute any church"; therefore the
improperly called churches are para-
synagogues which were created at a later
stage by various heretics and the Devil who
hides behind them. It is about time that the
'troparion' about unification stops, because it
is a delusion; and for them to learn the
troparion regarding 'their return' with
repentance, humility and contrition.

Based on all that has been said, any well-
disposed reader can conclude that not a single
agreement can be reached, with those who
steadfastly and unrepentantly insist on their
false misbeliefs and heretical stance. They are
entirely in a deception and as the Equal-to-the-
Apostles Saint Kosmas says: *"they walk in
darkness in the hands of the Devil"*.

The attempts with dialogues, common prayer
and compromise which take place... in order to
create the appropriate atmosphere for the
attempted unification – meaning betrayal,
separation from God and a new deception the
ecumenism, – are anti-canonical. They do not
carry the seal of authenticity, because on one
hand, canons of the Ecumenical Councils are
being violated, and on the other hand, because
all this is being pursued in the absence of the
full agreement in the truth. There is also the
danger of creation of another schism in the
Orthodox Church which will cause sadness to
Christ, joy to Satan and loss of souls.

It would be good to firstly pursue the
unification of all of us sinners with God
through genuine repentance, and then
harmony and love among Orthodox Christians
and not with the stubborn, egotist, rationalist
and unremorseful heretics, with whom St John
the Evangelist of love, does not permit to even
exchange a greeting (B' John 10).

ειλικρινούς μετανοίας, κατόπιν η μεταξύ των Ορθοδόξων συμφωνία και αγάπη, και όχι η μετά των πεισμών, εγωιστών ορθολογιστών, αμετανόητων αιρετικών, μεταξύ των οποίων, ούτε χαίρετε επιτρέπει να λέγομε ο Ευαγγελιστής της αγάπης Ιωάννης (Β' Ίων. 10).

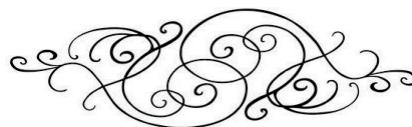
Εσχάτως, ως προκύπτει, απ' όσα λέγονται, γράφονται και γίνονται, μερικοί επίσκοποι, κληρικοί και λαϊκοί θεολόγοι φρονούν αντορθοδόξως και, ναυαγίσαντες περί την πίστη, εργάζονται εντατικά για τη λεγομένη «ένωσιν τῶν ἐκκλησιῶν». Με ποιούς; Με τους πάντας... εν ονόματι της ψευτοαγάπης, με τους φύση και θέση αιρετικούς παπικούς, προτεστάντες κ.λ.π. όμοιους και χειρότερους.

Οι εργαζόμενοι κατ' αυτό τον τρόπο λατινίζοντες, προτεσταντίζοντες και οικουμενίζοντες ποιμένες, βάση των ιερών κανόνων της Εκκλησίας μας ήδη είναι έκπτωτοι, ως και από τις συνειδήσεις των πιστών Ορθοδόξων Χριστιανών, ως μη φέροντες την υπό πάντων πανταχού και πάντοτε κηρυχθείσα ευαγγελική, αποστολική και πατερική διδασκαλία της Ορθοδόξου Πίστεως και Παραδόσεως.

Από όσους εξέπεσαν της ορθής πίστεως νοθευτάς της αμωμήτου Πίστεως μας, οφείλομε να προσέχομε, ενθυμούμενοι τον Απόστολο Παύλο λέγοντα: «εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε ἀνάθεμα ἔστω»(Γαλ. α' 9) ως και του Αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου ειπόντος: **«Πᾶς ὁ λέγων παρά τά διατεταγμένα, κᾶν νηστεύῃ, κᾶν παρθενεύῃ, κᾶν προφητεύῃ, κᾶν σημεῖα ποιῇ, λύκος σοι φαινέσθω ἐν προβάτου δορᾷ, φθοράν προβάτων κατεργαζόμενος».**

Ανέκαθεν η Εκκλησία του Χριστού γνώρισε Ιούδας και προδότας εις τους κόλπους της, καθώς και πλήθος αναρίθμητο ευθαρσών ομολογητών της πίστεως, τους γενναίους σπλίτες παρατάξεως Κυρίου, ιεράρχες, μάρτυρες και ομολογητές. Ο Ιησούς Χριστός, ο αυτός εις πάντας τους αιώνας, έχει και σήμερα στην υλιστική εποχή μας, τους αφοσιωμένους μαθητές Του. Διατηρεί και θα διατηρεί η Χάρις Του Ορθόδοξα υψηλά αναστήματα, ικανά να διαλύσουν τα σκοτεινά σύννεφα που καλύπτουν

Recently, from what is said, written and done, it can be deduced that some bishops, clergy and theologians think in an anti-Orthodox way and, having failed in matters of faith, they work intensively for the so called "unification of churches". Unification with whom? Unification with everybody ... with heretics by nature and stance, papists, and protestants, with more similar and worse, in the name of the false love.

The primates who work in this way, who based on the holy canons of our Church, are favouring the Latins, the Protestants and the Ecumenists, are also already deposed in the conscience of the faithful Orthodox Christians; they are rejected as they do not embrace the evangelical, apostolic and patristic teaching of the Orthodox Faith and Tradition, which is taught at all times everywhere.

We have the obligation to be careful of all those who deviated from the right faith and who are adulterators of our blameless Faith, remembering the words of Apostle Paul : " If anyone preaches any other gospel to you than what you have received, let him be accursed" (Galatians 1:9), as well as what Saint Ignatius the Godbearer said: "Whoever does not talk as it has been established, even if he fasts or keeps chastity or can prophesise or can perform miracles, is a wolf in a sheepskin who works for the destruction of the sheep".

Since the beginning, the Church of Christ has faced traitors and Judas-like people in her midst. However, there has also been a plethora of brave confessors of faith, the courageous defenders of the Lord's group, hierarchs, martyrs and confessors. Even today, during our materialistic era, Jesus Christ has His dedicated disciples. His Grace supports and will continue to support people of great Orthodox standing, who are capable of dispersing the dark clouds which cover the

τον καθαρό ορίζοντα της μαρτυρικής Ορθοδοξίας μας.

Η Ορθοδοξία ζει, διότι Αρχηγός και Τελειωτής αυτής είναι ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός, ο Οποίος την στερεεί και προστατεύει, και θα ζει μέχρι συντέλειας των αιώνων, ως το αψευδές του Κυρίου στόμα βεβαίωσε **«καί πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς»**(Ματ. 16' 18). Υπάρχει όμως μία διαφορά. Ενδέχεται πολλοί, πού γεννήθησαν Ορθόδοξοι, να μην πεθάνουν και Ορθόδοξοι.

Πολλοί κρίνουν τα πράγματα αριθμητικώς. Λησμονούν ότι ο Θεός ευρίσκεται όχι με τους πολλούς, αλλά με τους έχοντας την αλήθεια, έστω και αν είναι λίγοι. Εις αυτούς τους εκλεκτούς τελικώς ανήκει η νίκη, ως έχοντες ανόθευτη την αλήθεια, δηλαδή τον ακατανίκητο Θεό και την προστασία Του.

Οι προσπάθειες της υπούλως και διπλωματικώς δρώσης πονηράς αλώπεκος, Δυτικής «εκκλησίας», δεν αποβλέπουν εις το να γνωρίσει και να αποκηρύξει τις πλάνες της και να επιστρέψει εν μετανοία εις την Εκκλησία των πρώτων αιώνων, από την οποία χωρίσθηκε και πλανήθηκε, αλλά εις το να επιτύχει, εάν είναι δυνατόν, την υποδούλωση και απορρόφηση της Ορθοδοξίας. Εάν αληθώς ποθεί την κατά Θεό ένωση μετά της Ορθοδόξου Εκκλησίας, ένας τρόπος και δρόμος υπάρχει: Να επιστρέψει εν μετανοία, ως ο άσωτος του Ευαγγελίου, αποπτύουσα ειλικρινώς τη σωρεία των αιρετικών δοξασιών της και ασπαζόμενη όλα όσα οι επτά Οικουμενικές Σύνοδοι εν πνεύματι Αγίω καλώς καθόρισαν.

Αυτό υπέδειξε θαυμασίως και ο αντάξιος της Ορθοδοξίας Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριος ο Στ' εν έτη 1868 επών: *«Εκκοπέσθω ή προσθήκη, εάν υπάρχει καί όπου υπάρχει καί*

clear horizon of our martyred Orthodoxy.

Orthodoxy survives and will survive unto the ages of ages, because its Leader and Perfector is the Theanthropos Jesus Christ, Who stabilises and protects it, as the truthful mouth of the Lord confirmed: "and the gates of Hades shall not prevail against it" (Mathew 16:18). However, there is one difference. It is possible that many people who were born Orthodox, will not die as Orthodox.

Many judge things numerically. They forget that God is not found with the numbers, but is found with those who possess the truth, even if they are just a few. The final victory belongs to those select few who possess the unadulterated truth, the truth which is the invincible God and His protection.

The sneaky and diplomatic efforts of the Western "church" which functions like a cunning fox, do not aim at learning and rejecting her falsehoods, and with repentance to return to the Church of the first centuries, from which she broke away and fell into delusion. Her aim is to succeed, if possible, in the overpowering and the absorption of the Orthodox Church. If she truly desires the unification with the Orthodox Church, in God, there is one way and path: Like the prodigal son of the Gospel, to return in repentance, genuinely rejecting the stack of her heretical beliefs and respecting all which the seven Ecumenical Councils rightly established through the Holy Spirit.

This is what the Patriarch of Constantinople Gregory the sixth brilliantly indicated in 1868 by saying: "Remove the addition if anything was added, wherever it is; add whatever was removed, if anything was removed from anywhere; then without realising, all of us will find ourselves at the same position as that of

τότε προστεθίσθω τό αφαιρεθέν, εάν υπάρχει και τότε σύμπαντες ανεπαισθήτως εύρεθησόμεθα εις τό αυτό σημείον τής ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ». Ο δε Άγιος Νεκτάριος λέγει: «**Εν ὄσω τά μέν κύρια αίτια τοῦ χωρισμοῦ μένουσι τά αυτάή ένωσις εἶναι αδύνατος**».

Καιρός, αγαπητοί, να επαγρυπνούμε περισσότερο παντός άλλου για την ακεραιότητα της Αγίας Πίστεώς μας, διότι άνευ Ορθής Πίστεως ουδόλως ωφελούμεθα εκ των καλών μας έργων, αν φυσικά υπάρχουν. Προκειμένου να σωθούμε, χάριτι Κυρίου απαιτείται να συνυπάρχουν στη ζωή μας αμφότερα, δηλαδή ΟΡΘΟ-ΔΟΞΙΑ , και ΟΡΘΟ-ΠΡΑΞΙΑ, άλλως μάτην κοπιάζουμε, ως λέγει και ο άγιος Χρυσόστομος, «**Οὐδέν ὄφελος βίου καθαροῦ δογμάτων διεφθαρμένων, ὡσπερ οὔν οὐδέ τουναντίων, δογμάτων ὑγιῶν, εάν βίος ἤ διεφθαρμένος**» και «**Άρετή ἐστίν ἡ τῶν ἀληθῶν δογμάτων ἀκρίβεια καί ἡ κατά βίον ὀρθότης**».

Προσοχή, λοιπόν, από τα απατηλά κηρύγματα της «ένωσης τῶν ἐκκλησιῶν!...» και εμμονή στις πατρικές μας παραδόσεις μέχρι θανάτου. Και όσο δεν ήθελαν οι πρόγονοί μας να τουρκέψουν, άλλο τόσο δεν πρέπει να θέλομε και εμεῖς οι σύγχρονοι Ορθόδοξοι Χριστιανοί να φραγκέψουμε.

Προσευχόμενοι πάντοτε ας λέμε μετά πίστεως: **«Στερεώσαι Κύριος ὁ Θεός τήν άγιαν και άμώμητον πίστιν τῶν εύσεβῶν και Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν εις αἰῶνας αἰῶνων»**.

Προς δε τους λατινίζοντας, προτεσταντίζοντας και οικουμενίζοντας ας επαναλαμβάνουμε το λόγιο του στόλου της Ορθοδοξίας Μάρκου του Ευγενικού. «**Οὐ χωρεῖ συγκατάθασις εις τά τής Ὁρθοδόξου Πίστεως**».

Στ.Κ.

the Catholic Orthodoxy”. And Saint Nektarios says: “While the reasons responsible for the split remain the same ... the unification is impossible”.

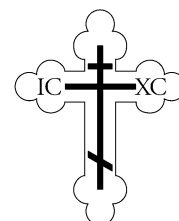
Beloved, it is time that to be more vigilant for the integrity of our Holy Faith should be our priority, since without the True Faith we receive no benefit from our good works, if obviously there are any. In order to be saved, through the Grace of God, we need to have in our life both Orthodoxy (correct belief) and Orthopraxis (correct practice), otherwise we labour in vain, as Saint John Chrysostom also says: “There is no use for a pure life if the doctrines are corrupt, the same as that there is no benefit if the doctrines are correct and the life is corrupt.” And “Virtue is the precision of the true doctrines and the correctness of life”.

Therefore, beware of the deceptive sermons of the “unification of churches...!” and insist upon our patristic traditions until death. And we should not want to become latin-like, just as much as our ancestors did not want to become turkish-like.

We should always pray saying with faith: “God, our Lord, strengthen the holy and blameless faith of the Orthodox Christians to the ages of ages”.

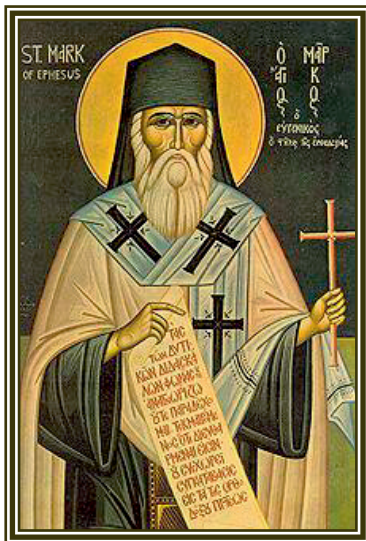
To the latin-like, the protestant-like and the ecumenist-like, let us repeat the words of the pillar of Orthodoxy St Mark of Ephesus the Eugenikos: “There is no room for negotiations in matters of the Orthodox Faith”.

St. K

Ο ΆΓΙΟΣ ΜΑΡΚΟΣ Ο ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ Ο ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Απόσπασμα απομαγνητοφωνημένης ομιλίας του π. Μάρκου Μανώλη ενδεικτικής της βιωματικής σχέσεως του π. Μάρκου με τον προστάτη του Άγιο Μάρκο.

Δια τους πιστούς Ορθοδόξους Χριστιανούς η μνήμη του εν Αγίοις πατρός ημών Μάρκου Αρχιεπισκόπου Εφέσου του Ευγενικού, προκαλεί ρίγη συγκινήσεως και μας βοηθεί ν' αναπολήσουμε τους μεγάλους, τους λαμπρούς αγώνες που με τη χάρη του Κυρίου διεξήγαγε για τη διαφύλαξη της Ορθοδόξου πίστεώς μας.

Η ιερά μνήμη του Αγίου Μάρκου ετιμήθηκε ευθύς αμέσως μετά την κοίμησή του. Είναι σπουδαίος Πατέρας της Εκκλησίας μας, ομολογητής και υπέρμαχος της Ορθοδόξου πίστεως.

Ένας σύγχρονος ομολογητής αγιογράφος και λογοτέχνης, ο μακαριστός Φώτιος Κόντογλου, πολύ ετίμησε τον Άγιο Μάρκο, έκανε την αγία του εικόνα, συνέθεσε άρθρα σε εφημερίδες και στον «Ορθόδοξο Τύπο» και γενικά ετόνιζε ότι είναι πάρα πολύ μεγάλο λάθος να λησμονούμε το μεγάλο αυτόν Πατέρα της Εκκλησίας μας.

Έπρεπε, λέγει, να τον μνημονεύουμε ημέρας τε και νυκτός για όσα έκαμε για την πίστη μας και δυστυχώς τον έχουμε θάψει κάτω από την επάρατο πλάκα της παποφιλίας.

Είναι ενδεικτικό ένα μικρό απόσπασμα από μια

επιστολή που έστειλε σε κάποιο παπόφιλο αρχιερέα και αφού τονίζει πολλά σημαντικά πράγματα, καταλήγει: «έξαιτοῦμαι συγγνώμη έκ μέρους ὑμῶν, σεβασμιώτατε, διότι εἶμαι ὑποχρεωμένος νά ὀμιλῶ, ὅπως ὀμιλῶ 'οὐ συγχωρεῖ συγκατάβασις εἰς τά τῆς πίστεως', ως εἶπε ο λέων της πίστεώς μας, ο μονομάχος της Ορθοδοξίας Μάρκος ο Ευγενικός, ὅστις ἀντί να εγκωμιάζεται παρ' ημών ημέρας και νυκτός, ἀγνοεῖται, ταφείς κάτωθεν της ψυχράς πλακός της επαράτου παποφιλίας. Μετά σεβασμοῦ και αγάπης, Φώτιος Κόντογλου».

Τι σημαίνει αυτό; Ὅτι ο Άγιος Μάρκος είναι ἀνεπιθύμητος και στους παπικούς, ἀλλά είναι ἀνεπιθύμητος και σε κείνους που ήθελαν και θέλουν την ψευδένωση εις βάρος της Ορθοδοξίας. Επειδή εκείνος υπήρξε ο κυματοθραύστης ὅλων αὐτῶν των ἐπιθέσεων του παπισμοῦ και ἀντέστηκε γενναίως.

Αλλά οι ευσεβείς Ορθόδοξοι Χριστιανοί, δόξα τω Θεῷ, και μελετοῦν το βίο του και έχουν την αγία εικόνα του και ιεροῦς ναοῦς ἀνεγείρουν και κατά τό δυνατόν προσπαθοῦν να ἐμβαθύνουν στη μεγάλη μορφή του.

Υπάρχει μία ἀγνωστη ἀκολουθία του εν Αγίοις πατρός ημών Μάρκου του Ευγενικού, Αρχιεπισκόπου Εφέσου του νέου θεολόγου, ὅπως χαρακτηρίζεται, και την οποία συνέθεσε ο ἀδελφός αὐτοῦ, ο νομοφύλακας Ιωάννης ο διάκονος, ο Ευγενικός.

Ένας ἀδελφός ὑμνεῖ τον ἄλλο, ὄχι κατά χάρη, ἀλλά κατ' ἀξία και δικαίως, και ήταν πεπεισμένος ο ἀδελφός του ο Ιωάννης, ο διάκονος, ο φλογερός αὐτός Ορθόδοξος, ὅτι ο Άγιος Μάρκος είναι ὄντως Άγιος, και ευθύς αμέσως έκανε ἀκολουθία, για να τον ὑμνοῦν ὅλοι οι Ορθόδοξοι.

Ρ Η η η η η σεις χ Πρω ο ο φη τω ω ω
και αι νι εγ μα α τα α δλ την σα α αρ κω ω

ΚΑΤΑΓΩΓΗ – ΝΕΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ο Άγιος Μάρκος, μας λέει ο αδελφός του, κατήγετο από την Κωνσταντινούπολη. Εκεί γεννήθηκε και εμεγάλωσε και ανετράφηκε και εμορφώθηκε. Ο πατέρας του ήταν διάκονος, ονόματι Γεώργιος και ήταν και σακελλίων, είχε έναν αξίωμα ιερατικό. Ήταν διδάσκαλος νέων, είχε φροντιστήριο, ήταν άριστα κατηρητισμένος και πολλοί πήγαιναν κοντά του, για να διδαχθούν. Η μητέρα του Μαρία, ήταν θυγατέρα ενός γιατρού, του Λουκά.

Κατά τό ιερό μυστήριο του βαπτίσματος έλαβε το όνομα Μανουήλ. Είναι και αυτό χαρακτηριστικό τι όνομα του έδωσαν, διότι μαζί με τον Άγιο Μάρκο είναι μαζί μας ο Θεός και η ευσέβεια και η πατροπαράδοτη πίστη διετηρήθηκε και διεσώθηκε με την Χάρη του Κυρίου.

Είχε τον πατέρα του διδάσκαλο στα μαθήματα ρητορικής, αλλά σε λίγο χρόνο ο μαθητής ξεπέρασε το διδάσκαλο. Κοιμήθηκε ενωρίς ο πατέρας του, όταν ήταν ακόμη μόλις δεκατριών ετών ο Άγιος Μάρκος. Διάλεξε τους πιο καλούς διδασκάλους της εποχής του, δια να μορφωθεί – καταρτισθεί. Συνεδύασε τη μόρφωση με την αρετή. Το ήθος ήταν σεμνό, μέτριο και όπως λένε οι γέροντες πρόσεχε και την ενδυμασία του και το βάδισμα και πού έριχνε το βλέμμα του, και όλα αυτά τον εστόλιζαν λαμπρά. Εσπούδασε την πάσα σοφία της εποχής του και έγινε θαυμαστός όχι μόνο μεταξύ των συμμαθητών του, ο Άγιος Μάρκος, αλλά και μεταξύ των διδασκάλων του.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Με πολύ κόπο και με πολλή προσπάθεια διεδέχθηκε στο φροντιστήριο τον πατέρα του. Έγινε διδάσκαλος πολλών νέων και ανέδειξε επίσης πλείστους λογίους και διδασκάλους, όπως ο πρώτος Πατριάρχης της Κωνσταντινουπόλεως μετά την άλωση, ο Γεννάδιος ο Σχολάριος, ήταν μαθητής του Αγίου Μάρκου. Ήταν αυτό ένα θαύμα πραγματικά, ν' ανέβει στο θρόνο ο κατ' εξοχήν ανθηνωτικός Πατριάρχης, που να μην εξυπηρετεί τα σχέδια του πάπα. Αλλά αυτός ήταν ο καλύτερος μαθητής και συνεχιστής του έργου

του και όχι μόνον ο Γεννάδιος Σχολάριος, αλλά αναφέρεται ότι και οι άλλοι μαθητές του Αγίου ανέβηκαν στον Πατριαρχικό θρόνο της Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τό 1502· πενήντα χρόνια ανέβαιναν στον Πατριαρχικό θρόνο μαθητές και συνεργάτες κατά κάποιο τρόπο του Αγίου Μάρκου του Ευγενικού και έσωσαν το δούλο γένος ιδίως από το μεγάλο κίνδυνο του εξισλαμισμού.

Είχε τό φροντιστήριο, αλλά συγχρόνως ήταν μέλος ζωντανό της Εκκλησίας από τα νεανικά του χρόνια. Ήταν ήδη πνευματικός πολλών ανθρώπων.

Μελέτη – σπουδή όχι μόνο για τους άλλους αλλά και για τον εαυτόν του· και αυτά τα έκανε με αγρυπνίες, δεν γίνονται αυτά παίζοντας και αδιαφορώντας, αλλά «παννύχοις άγώσι», όπως κάνουμε εμείς αγρυπνίες, έτσι έκανε και εκείνος αγρυπνίες προπάντων στη μελέτη «και μηδέν ούτε της θείας Γραφής ούτε τών ιερών διδασκάλων ούτε της έξω σοφίας άθεώρητον» δηλαδή και αρχαία σοφία «έκμελετών» προ πάντων ήξερε τη θεϊκή σοφία, την εσωτερική, την πνευματική, της Αγίας Γραφής και των Πατέρων.

ΜΟΝΑΧΟΣ

Σε ηλικία λοιπόν, μας λέγει τό συναξάρι του, εικοσιπέντε ετών, επειδή είχε πόθο πολύ να γίνει μοναχός, αφήνει όλα τα του βίου με αρχοντιά, τα έδωσε μεγαλοψύχως και ελευθέρως στους φτωχούς, όπως έκαναν ανέκαθεν οι άγιοι άνθρωποι.

Έφυγε από την Κωνσταντινούπολη, ποθούσε την ησυχία, ποθούσε την ηρεμία, γιατί λένε οι Πατέρες ότι η ησυχία είναι η αρχή της καθάρσεως, αν δεν ησυχάσεις δεν μπορείς να

δεις τα ένδον. Αυτά τα ήξερε, ήταν καλά κατηρτισμένος, φιλόσοφος πραγματικά και ήθελε να ζήσει βίο ερημικό. Στη νήσο Αντιγόνη που είναι πλησίον στην Κωνσταντινούπολη, πήγε μαζί με τον Γέροντά του, τον Συμεών το θαυμάσιο που ήταν «κρείττων των άλλων», πολύ σπουδαίος πνευματικός πατέρας.

Άφησε πίσω του μεγάλο πένθος, μεγάλη λύπη, λυπήθηκαν όλοι. Κλάψανε πραγματικά που έχασε η Πόλη έναν τέτοιο εξαιρετικό άνθρωπο άριστα κατηρτισμένο, και στην Αγία Γραφή και στους Πατέρες και στη θύραθεν σοφία, διδάσκαλο ήδη από τη νεανική του ηλικία και αδαμάντινο ήθος. Τα εγκατέλειψε όλα, για να γίνει μοναχός εκεί πλησίον στη νήσο Αντιγόνη. Αλλά αυτό λύπησε πολύ τους συγγενείς, τους οικείους, τους φίλους, τον βασιλέα τον ίδιο, που τον ποθούσε και που τον παρακαλούσε, γιατί είχε ανάγκη της σοφίας του και της επιστήμης του και οι τα ανώτατα αξιώματα έχοντες. Λυπήθηκαν πολλοί νέοι που ήταν κοντά του μαθητές, θεώρησαν οι πάντες ότι τώρα έμειναν ορφανοί. Έφυγε ο Μανουήλ, όπως ωνομάζετο και εν συνεχεία ονομάσθηκε Μάρκος και τώρα όλοι, από το βασιλέα μέχρι τον τελευταίο πιστό, έμειναν ορφανοί.

ΗΣΥΧΑΣΤΗΣ

Ο Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός άντεξε τις φοβερές δοκιμασίες, που πέρασε μετά ταύτα, γιατί ήταν στην ίδια γραμμή μαζί με τους μεγάλους Πατέρες, τον Άγιο Γρηγόριο το Θεολόγο και τους άλλους, δηλαδή ήταν ησυχαστής. Αυτό τό κίνημα του ησυχασμού είναι πολύ δυναμικό, διότι με αυτόν τον τρόπο ο άνθρωπος έρχεται στον εαυτό του, καθαρίζεται, φωτίζεται και εν συνέχεια ενούται με το Θεό και γι' αυτό ανεδείχθησαν μεγάλοι άντρες και σπουδαίοι Πατριάρχες. Ενώ έφθινε τό Βυζάντιο, έφθινε και αυτή η αυτοκρατορία. Μας είχαν περικυκλώσει οι Τούρκοι, μας είχαν ήδη ρημάξει οι σταυροφορίες, όμως είχαμε ακόμη πνευματική ακμή. Είχαμε σπουδαίους πνευματικούς άνδρες εκείνη τη δύσκολη εποχή, χάρη στο ησυχαστικό κίνημα. Τέτοιος λοιπόν ησυχαστής ήταν και ο Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός.

Επειδή οι Τούρκοι περικύκλωσαν την Κωνσταντινούπολη και εκινδύνευαν να συλληφθούν, πήγε στην Ιερά Μονή των Μαγκάνων. Έζησε με άκρα σκληραγωγία. Δουλαγωγούσε το σώμα του ίνα μη, όπως λέγει ο Απόστολος Παύλος «*ἄλλοις κηρύξας ἐγὼ ἀδόκιμος γένωμαι*» (Α' Κορινθ. θ' 27) με νηστεία και αγρυπνία. Ο βιογράφος και κατά σάρκα αδελφός του Αγίου Μάρκου λέει ότι επέτυχε τις τέσσερες βασικές αρετές «της ανδρείας τό σταθερόν και μεγαλοπρεπές», «της δικαιοσύνης το ευθές», «της σωφροσύνης το σεμνόν», «της φρονήσεως το τέλειον».

ΙΕΡΕΥΣ

Ζούσε σαν να μην είχε σάρκα και να ήταν άγγελος πραγματικά. Μόλις και μετά βίας δέχθηκε κατόπιν θερμής παρακλήσεως των άλλων την ιερωσύνη. Και όταν τελούσε την αναίμακτο Θεία Λειτουργία, εκείνοι που τον έβλεπαν τους εφάινετο σαν να είχε βγει έξω από τον εαυτό του, όλος φωτισμένος, έκδημος όλος, ιερωμένος, αφιερωμένος στο Θεό, σαν να ήταν ένας ένσαρκος άγγελος. Ο αδελφός του τον έβλεπε πώς λειτουργούσε, μία μαρτυρία ολοζώντανη από έναν πρόσωπο που ήταν δίπλα του.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ύστερα από πολλές παρακλήσεις και λόγους και ικεσίες «**επί την υψηλήν και λαμπράν επέβη της Εφέσου καθέδραν**», ανεδείχθηκε σπουδαίος Επίσκοπος ο Άγιος Μάρκος, όπως περιγράφει ο Απόστολος Παύλος, (Α' Τιμ. γ' 2) «*δεῖ τον ἐπίσκοπον εἶναι*» και τα λοιπά χαρακτηριστικά.

Ἦλθε ἡ ὥρα τῆς μάχης στὴ σύνοδο τῆς Φερράρας – Φλωρεντίας τὸ 1438-39 καὶ ἐκεῖ φάνηκε ἡ μεγάλη ἀξία τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Ευγενικοῦ. Εἶδατε τι προηγήθη, τι ἀγώνας, τι κατάρτιση, τι προσευχή, τι μελέτη εἶχε κάνει. Γι' αὐτὸ λέει καὶ ὁ αείμνηστος π. Σπυρίδων Μπιλάλης στὸ ἔργο «Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός» εἶναι καταπληκτικὸς ὁ Ἅγιος Μάρκος, διότι ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐπιχειρήματα, ποὺ ἀντέκρουε τοὺς παπικοὺς, ὅλα ἀπὸ μνήμης τὰ εἶπε. Πού νὰ βρεῖς ἐκεῖ χειρόγραφα καὶ πού νὰ βρεῖς ἐκεῖ ὅλα τὰ βοηθήματα κ.λ.π., αὐτὰ υπήρχαν σὲ βιβλιοθήκες. Ὅταν δίνεται μάχη, διαλογικὴ συζήτηση, ἐκεῖ φαίνονται καὶ ὁ πλοῦτος καὶ τὰ χαρίσματα καὶ οἱ ικανότητες ἐνὸς συζητητοῦ καὶ τέτοιος ἦταν ἀήττητος ἀγωνιστὴς πραγματικὰ ὁ Ἅγιος Μάρκος καὶ φάνηκε ὅλη ἡ δύναμη τοῦ καὶ ὅλη ἡ κατάρτισή του.

Ἡ ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΟΝ ΕΦΩΤΙΖΕ

Αντέκρουε ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα βάσει τῆς διδασκαλίας τοῦ Θεοῦ Λόγου, τοῦ Χριστοῦ μας καὶ τῶν αποφάσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Καὶ κατηρτισμένος ἦτο, ἀλλὰ καὶ ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἦταν μαζί του καὶ τὸν ἐφώτιζε. Δυστυχῶς ὅμως τὸν πρόδωσαν· ἀντὶ νὰ ἔχει βοηθοὺς καὶ συμμαχητὰς, ἐστράφηκαν ἐναντίον του καὶ τὸν ὠδήγησαν καὶ μπροστὰ στὸν πάπα καὶ μίᾳ φορὰ καὶ δύο φορές, σαν κατάδικο. Καὶ τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι εἶναι πεισματάρης, ἰσχυρογνώμων.

Χάρις στὸ εὐτυχέστατο αὐτὸ πείσμα ὅμως ὑπάρχει πίστη, ὑπάρχει Ὁρθοδοξία, ὅπως ἔλεγαν ὅλοι οἱ ἄλλοι καὶ ὁ αείμνηστος ὁ Φώτιος Κόντογλου. Καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔλεγαν τέτοια πράγματα ἀπάντησε στὸν πάπα **«Οὐκ ἄδικος ἰσχυρογνώμων, ἐγώ»**, δὲν εἶμαι ἰσχυρογνώμων **«πάτερ μακαριώτατε»**. Κοιτάξτε ευγένεια, δὲν τὸν βρίζει, δὲν τοῦ λέει ὁ ἀντίχριστος πάπας, μετὰ βέβαια τὸν τσεκούρωσε. Οὔτε με τοὺς αἰρετικούς ἔχω καμμιά σχέση, **«διότι τῶν αἰρετικῶν ἐκείνων ἕκαστος καινότερόν τι καὶ ξένον καὶ ἀσυνήθες παρεισηγε τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ»**.

Εγὼ σπουδάζω νὰ μείνω πιστὸς σὲ ὅσα μας ἐδίδαξε ὁ Κύριός μας, οἱ Ἅγιοι Απόστολοι καὶ οἱ Πατέρες καὶ εἶμαι τελείως ἀνόμιος καὶ μακρὰν ἀπὸ κάθε τι ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς.

ΔΕΝ ΥΠΕΓΡΑΨΕ

Ὁ Ἅγιος Μάρκος ἦταν συνεπής, συνεπέστατος καὶ εἶπε ἐγὼ δὲν υπογράφω ὅ,τιδήποτε καὶ νὰ συμβεῖ. Καὶ ἀντέξε στὴν πείνα. Οἱ φιλοπαπικοὶ ὁμολογοῦν ὅτι δὲν υπέγραψαν τὰ χέρια του. Μόνον αὐτὸς ἦταν καθαρὸς, καὶ ἐπειδὴ ἦταν γυμνασμένος καὶ στὴ νηστεία, καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὸν πείραξε, ἀς τοὺς ἔκανε τέτοια πράγματα ὁ πάπας, με ἀποτέλεσμα βέβαια ἐνσυνειδήτως, ἐπειδὴ ἔβλεπε τὸ μεγάλο κακὸ καὶ τὴν ἀλλοίωση τῆς πίστεώς μας, νὰ μὴν υπογράψει καὶ ἡ υπογραφή του ἐβάρυνε πάρα πολὺ καὶ γι' αὐτὸ εἶπε ὁ πάπας ἐκεῖνο τὸ περιώνυμο, **«Μᾶρκος οὐχ υπέγραψε οὐδὲν ἐποιήσαμεν»** δὲν κάναμε τίποτα. Γιατί ἐκτὸς τῆς μεγάλης τοῦ συγκροτήσεως καὶ τῆς ἀρετῆς του, ἦταν ἐκπρόσωπος τριῶν Πατριαρχείων. Εξεπροσώπει, τὸν εἶχαν ἐξουσιοδοτήσει, καὶ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας καὶ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας καὶ νομίζω ἐκπροσωποῦσε καὶ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως. Ἐκαναν ἐκεῖνοι βέβαια τὴν ψευδένωση, ἔκαναν συλλεῖτουργο, ἀλλὰ ὁ λαὸς καὶ ὅλοι οἱ πιστοὶ εἶχαν τὸν Ἅγιο Μάρκο **«καθάπερ Μωϋσῆ καὶ Ἀαρών»**, ὅπως λέγει ὁ βιογράφος του.

Καὶ οἱ προδότες βέβαια, ὅσοι υπέγραψαν, ἐκεῖνοι μετενόησαν καὶ ἔλεγαν νὰ μας κοπεῖ τὸ χέρι ποὺ υπέγραψε, νὰ μας ξερριζωθεῖ ἡ γλῶσσα ποὺ ὠμολόγησε, ἀλλὰ τὸν Ἅγιο Μάρκο ὁ λαὸς τὸν ἐτίμησε καὶ μετὰ ἀκολουθοῦν ἄλλοι ἀγῶνες.

Ἦθελαν νὰ τὸν κάνουν Πατριάρχη, δὲν δέχθηκε· πήγε κρυφὰ στὴν Ἐφεσο, ἀγωνίσθηκε καὶ κει ὅσο μπορούσε νὰ τοὺς κρατήσῃ στὴν Ὁρθοδοξία, ἀλλὰ ἔβλεπε ὅτι ἐσφιγγε ὁ κλοιὸς τῶν Τούρκων, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παραμείνει. Θέλησε νὰ πάει στὸ Ἅγιο Ὄρος νὰ ησυχάσῃ ἐκεῖ, ἀλλὰ συνελήφθηκε στὴ Λήμνο καὶ φυλακίσθηκε καὶ μετὰ ταῦτα ἐπανήλθε στὴν

Κωνσταντινούπολη, όπου και παρέδωσε το πνεύμα του εννέα-δέκα χρόνια προ της αλώσεως της Κωνσταντινούπολης.

Βέβαια στο διάστημα αυτό έγραψε πάρα πολύ σπουδαία συγγράμματα και αυτά τα συγγράμματα δυστυχώς μέχρι τις ημέρες μας είναι ανέκδοτα και μακάρι να βρεθεί κάποιος – κάποιος που να μπορέσουν σιγά-σιγά να τα φέρουν στο φως της δημοσιότητας αυτά τα σπουδαία συγγράμματα του Αγίου Μάρκου του Ευγενικού και μάλιστα τα ανέκδοτα έργα του.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΕΝΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Πέραν όμως από τις συγγραφές, ήταν συντονιστής του ανθενωτικού αγώνα. Προσπάθησε να συνενώσει όλους του Ορθοδόξους και παρεκάλει πολύ το Θεό να βρεθεί ένας άξιος συνεχιστής του ανθενωτικού αγώνα. Ο Γεννάδιος Σχολάριος ήταν ο επόμενος Πατριάρχης, δεν είχε όμως μία σταθερή θέση, κινδύνευε βέβαια και η Πόλη και ταλαντεύετο λιγάκι. Ήταν πολύ δυνατός, ήταν πολύ σπουδαίος, κατηρτισμένος, αλλά εσέβετο πολύ το διδάσκαλο του τον Άγιο Μάρκο και του έθετο υπ' όψη ό,τι έγραφε.

Τελικά όμως λίγο πριν να κοιμηθεί ο Άγιος Μάρκος πήγε και έπεσε στα πόδια του και του είπε: Μη στενοχωριέσαι, τον αγώνα που έκανες, θα τον συνεχίσω, μη στενοχωριέσαι. Και ανεπαύθηκε πολύ ήσυχος επειδή ευρέθηκε άξιος διάδοχος, που θα συνέχιζε τον αγώνα.

Αυτά που έλεγε ήταν: Δεν θέλω τους φιλοπαπικούς να έλθουν ούτε στο θάνατό μου, αυτούς που ανεγνώρισαν τον πάπα και μνημόνευαν τον πάπα δεν τους θέλω να έλθουν ούτε στον θάνατο μου, τάχα για να με τιμήσουν και πιστεύω ότι όσο χωρίζομαι από αυτούς τόσο ενώνομαι με τον Κύριο και τους Αγίους Πατέρες.

Εν τέλει παρέδωσε την αγία του ψυχή το 1444 ή 45, λίγα χρόνια προ της αλώσεως της Κωνσταντινούπολης. Άφησε αντάξιο διάδοχο, αλλά και όλοι όσοι έμειναν πιστοί στην Αγία μας πίστη την Ορθοδοξία, ετίμησαν, τιμούν και θα τιμούν τη μνήμη του Αγίου Μάρκου του Ευγενικού.

ΣΥΝΕΧΙΣΤΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Επειδή ήταν ησυχαστής, συνεχιστής των Αγίων Πατέρων, έχει συντάξει με άκρα ταπεινοφροσύνη ένα λόγο περί της νοεράς προσευχής για τό *«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γίε τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με»*.

Αυτός ο λόγος του Αγίου Μάρκου, αυτή η μελέτη περιέχεται μέσα στη Φιλοκαλία στον πέμπτο τόμο.

Η ΟΛΟΦΩΤΕΙΝΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ

Έτσι και μεις, αδελφοί μου, όταν ανελάβαμε αυτόν τον αντιαρειτικό και ανθενωτικό αγώνα χωρίς να το καταλάβουμε βρεθήκαμε μπροστά σ' αυτή την ολοφώτεινη και τόσο χαρακτηριστική μορφή του Αγίου Μάρκου. Το 1965 ο μακαριστός μας π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος στη Μονή Πετράκη, όταν έγινε η κουρά εις μοναχόν του ομιλούντος, εκείνη τη στιγμή, έθεσε το όνομα παραδόξως, ενώ άλλο ήταν το κοσμικό όνομα, έθεσε το όνομα του Αγίου Μάρκου του Ευγενικού. Θεώρησε ότι καλόν είναι ένας μαθητής του και υποτακτικός του, να έχει το όνομα του Αγίου Μάρκου του Ευγενικού και κατά το δυνατόν να προσπαθεί να μιμείται το βίο του και να ακολουθεί τη διδασκαλία του.

Η μνήμη του Αγίου Μάρκου, μας φέρνει πίσω πολλά χρόνια στους αγώνες προ της αλώσεως, αλλά και πρόσφατα εδώ και είκοσι περίπου χρόνια όπου τα κύματα του οικουμενισμού και της ψευδενώσεως είχαν υψωθεί απειλητικά και δέν έσβησαν ούτε και στις ημέρες μας, όπως τό ξέρουμε. Μπορούμε να πούμε ότι και τώρα υπάρχουν μεγάλοι κίνδυνοι, σοβαροί για την πίστη μας, διότι προχωρούν, όπως τα είχε προβλέψει ο μακαριστός Γέροντας, όχι απλώς σε κάποιους

διαλόγους με ετεροδόξους, αλλά ανοίγονται οι οικουμενιστές και σε διαλόγους με ετεροθρήσκους και με μωαμεθανούς και με εβραίους και με βουδιστές και ανατολικά θρησκευόμενα.

Όμως εάν και μείς ανατρέξουμε στους Αγίους μας Πατέρες, θα έχουμε μεγάλα παραδείγματα, μεγάλη δύναμη και μεγάλο φωτισμό, για να μπορούμε ν' ανταπεξέλθουμε σ' αυτές τις δοκιμασίες και σ' αυτές τις επιθέσεις. Είναι ο Άγιος Μάρκος, σπουδαίος θεολόγος και είναι στη γραμμή των μεγάλων Πατέρων και μάλιστα του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά.

ΣΚΕΥΟΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Άντεξε σε όλες αυτές τις επιθέσεις, διότι ήτο κατηρτισμένος άριστα. Άντεξε, διότι ήταν σκεύος εκλογής, διότι είχε πλούσια την Χάρη του Κυρίου μας, διότι δέν τον πείραζε εκείνον η πείνα, οι απειλές, η δίψα. Αυτά ήταν τα συνηθισμένα του, αυτή ήταν η άθλησή του συνεχώς. Νόμιζαν οι παπικοί, όταν δέν μπορούσαν να τον αποστομώσουν στα θεολογικά επιχειρήματα, ότι με το φόβο, με τους εκβιασμούς θα μπορούσαν να κάμψουν το αδάμαστο φρόνημα του Αγίου Μάρκου του Ευγενικού.

Το μυστικό του λοιπόν ήταν ο ησυχασμός, ήταν η κοινωνία με τους προ αυτού Αγίους Πατέρες και μάλιστα με τον Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά και τη θεολογία του. Είναι ευθεία γραμμή αυτή η θεολογία που δίδαξε ο Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός, γνήσιο γέννημα της διδασκαλίας των Αγίων Πατέρων των προ αυτού. Και από την άλλη ήταν ο όσιος, ο ασκητής, ο πλήρης χάριτος και γι' αυτό άντεξε σ' όλες αυτές τις δοκιμασίες που πέρασε.

Ο μακαριστός Φώτιος Κόντογλου έχει γράψει επίσης έναν ωραίο άρθρο στο φύλλο του Φεβρουαρίου τό 1964 στον «Ορθόδοξο Τύπο» (αρ. φ. 37) και λέγει: **«Μάρκος ὁ Ἐφέσου βίωσας ἐν ἀρετῇ»**, και λέει μ' έναν υπότιτλο **«Ὁ ἄμεμπτος βίος του προεδίκασε τὴν ἀντιπαπικὴν στάσιν του»**. Και πράγματι αυτό είναι και ένα γνώρισμα, όπως το τονίζει πολλές φορές ο Φώτιος **ὅτι ἄνθρωπος καθαρὸς, ἄνθρωπος ἐντιμὸς, ἄνθρωπος που ἔχει φόβο Θεοῦ και ἀγάπη προς τον Κύριόν μας οὐδέποτε θα θελήσει να βλάψει τὴν πίστη μας, οὐδέποτε θα θελήσει να συνταχθεῖ με προδότες της πίστεώς μας, της Ὀρθοδοξίας μας και ακριβῶς αυτό ἦταν ἡ μαρτυρία ἡ χαρακτηριστικὴ τῆς ζωῆς του Αγίου Μάρκου. Ὁ ἄμεμπτος βίος του προεδίκασε τὴν ἀντιπαπικὴν του στάση και τον βοήθησε να ξεπεράσει ὅλες αυτές τις δυσκολίες και ἐν συνεχείᾳ προσπάθησε με πολλή ἀγάπη και με πολλή καλωσύνη και ἐκείνους που ἀρνήθηκαν τὴν πίστη, που ἔπεσαν, να τους επαναφέρει στην Ἐκκλησία, να τους συνενώσει τους Ὀρθοδόξους και να τους χαρίσει αὐτὴ τὴν πολὺτιμη κληρονομιά, τον ἀτίμητο θησαυρὸ τῆς Ὀρθοδοξίας.**

Ἔτσι πρέπει να γίνονται οι αγώνες. Μακάρι και στις ημέρες μας να μη μας στερήσει ο Κύριος τέτοιων αναστημάτων, όπως ἦταν ο Άγιος Μάρκος που ἦταν και άριστα κατηρτισμένος αλλά και με ένα ἦθος λαμπρό, λαμπρότατο και δια τούτο ἔδωσε τὴν καλή μαρτυρία τῆς πίστεως και σαν ἄλλος Ἄτλας κράτησε τὴν Ὀρθοδοξία μας στους ὤμους του.

«Οὐκ ἀρνησόμεθά σε, φίλη Ὁρθοδοξία, οὐ ψευσόμεθά σε, πατροπαράδοτον σέβας, οὐκ ἀφιστάμεθά σου, μήτερ εὐσέβεια. Ἐν σοί ἐγεννήθημεν και ἐν σοι ζῶμεν. Καί ἐν σοί κοιμηθησόμεθα. Εἰ δέ καλέσει καιρός, και μυριάκις ὑπὲρ σου τεθνηξόμεθα.»

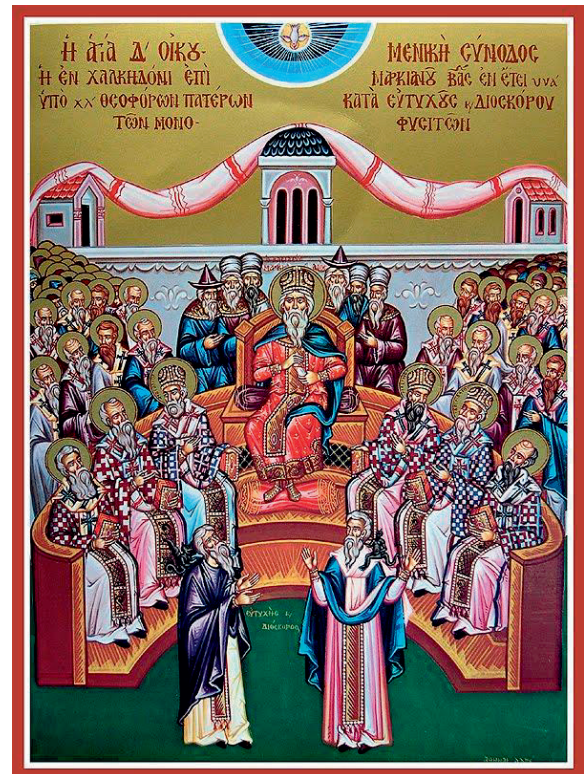
Ἰωσήφ Βρυέννιος 14^{ος} αἰώνας.

“We will not betray you, beloved Orthodoxy, nor adulterate you, traditionally revered; nor differ from you, mother of piety. In you we were born and in you we live and in you we will die. And if time requires, countless will be the moments we will die for you.”

Iosif Bryennios 14th century.

Α' Οικουμενική Σύνοδος.

Δ' Οικουμενική Σύνοδος.

Άγιος Φώτιος, Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς, Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός – Πρόμαχοι της Ορθοδοξίας.

Το θαύμα της Αγίας Ευφημίας επικύρωσε την απόφαση της Δ' Οικ. Συνόδου ότι ο Μονοφυτισμός είναι αίρεση. (Το θαύμα εορτάζεται στις 11 Ιουλίου).

Κύριε Ιησού Χριστέ Ελέησόν Μας!

Lord Jesus Christ Have Mercy on Us!